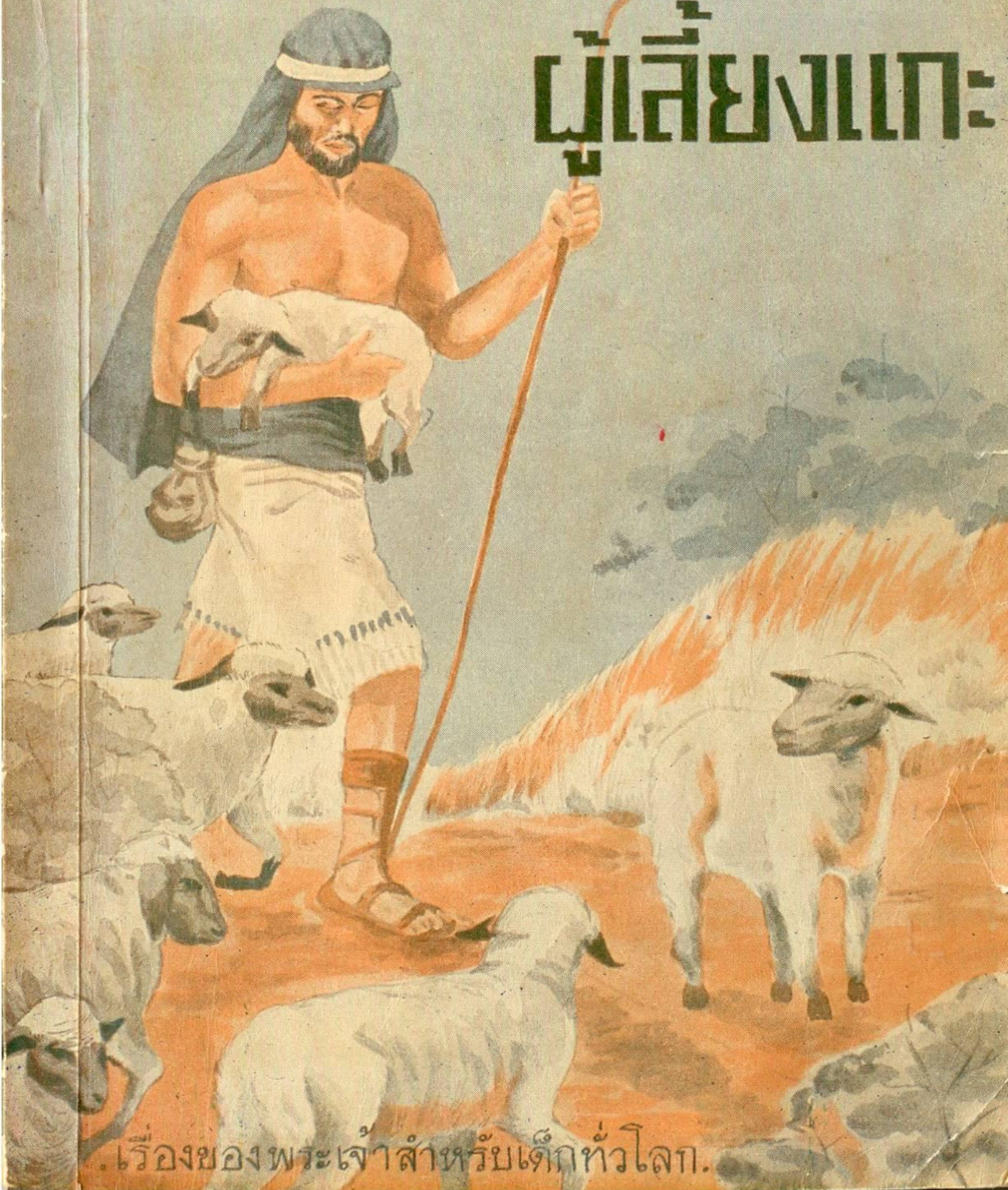

บทเพลง

ผู้เลี้ยงแกะ

เรื่องของพระเจ้าสำหรับเด็กทั่วโลก.

บทเพลงผู้เลี้ยงแกะ

หนังสือคู่มือ ครู สำหรับสอนเด็กทั่วโลก

เกี่ยวแก่การเผยแผ่คริสต์ศาสนา

พร้อมทั้งอุปกรณ์การสอน

โดย

รุช พี. โอเวอร์ โอสเซอร์

คณะเผยแผ่คริสต์ศาสนาแก่เยาวยชน

ตู้ ป.ณ. 968 พระนคร

มยุรี วีระวณิชย์
แปลและเรียบเรียง

พิมพ์ที่ ร.พ. เจริญธรรม 160 เสาชิงช้า พระนคร
นายจรวล รุ่งเรืองธรรม ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2507 โทร. 29242

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1 เด็กชายดาวิด	5
บทที่ 2 ดาวิดฆ่ามนุษย์ยักษ์.....	12
บทที่ 3 ดาวิดกับโยนาธาน	19
บทที่ 4 ดาวิดไว้ชีวิตกษัตริย์ซาอูล	26
บทที่ 5 กษัตริย์ดาวิดกับมะฟีโบเซธ	33
บทที่ 6 กษัตริย์ดาวิดทรงอยากสร้างโบสถ์ถวายพระเจ้า	39

บทที่ 1 เด็กชายดาวิด

(จากสวดบทที่ 23 ประกอบด้วยรูปภาพชุด และเรื่องราวจากชีวิตของดาวิด)

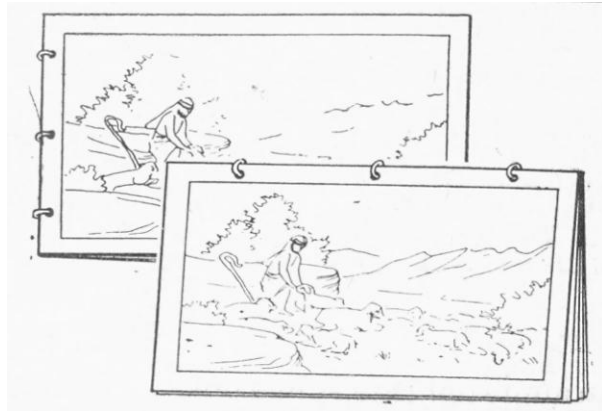
ข้อพระคัมภีร์สำหรับครู สดุดี 23: 1 ซามูเอล 17: 1-37, 16:1-13

ข้อท่องจำ “พระเจ้าทรงเลี้ยงดูข้าพเจ้าอย่างเลี้ยงแกะ ข้าพเจ้าจะไม่ขาดสน” (สดุดี 23:1)

“เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่ดีนั้นย่อมสละชีวิต
ของตนเพื่อฝูงแกะ” (ยอห์น 10:11)

รูปภาพชุด บทเรียนที่มาจากหนังสือ

สดุดีเหล่านี้มีรูปภาพประกอบแผ่นละบท
ติดรูปกายสวยงามเหล่านี้ลงบนกระดาษหนา
หรือกระดาษแข็งสีอ่อน ๆ เพื่อให้รูปเด่นยิ่งขึ้น
กระดาษหนาหรือกระดาษแข็งสีอ่อนที่ติดรูป
นั้นต้องใหญ่กว่ารูปภาพนิดหน่อยทั้งสี่ด้าน เมื่อ
ติดรูปแล้วจะดูเป็นขอบและให้เด็กดูภาพเหล่านี้
ขณะที่ครูเล่า “เรื่องประกอบที่เราความสนใจ

เรื่องประกอบที่เราความสนใจ คนเลี้ยงแกะผู้สูงอายุคนหนึ่งขณะที่ออกมาขึ้นที่ประตูกระโจม
ได้ตามผู้ประกาศคนหนึ่ง ซึ่งมาค้างคืนอยู่กับเขาว่า “คุณเอาหนังสือเรื่องแกะมาอีกหรือเปล่าครับ”

ผู้ประกาศงออยู่สักครู่หนึ่ง แล้วเขาก็ลุกขึ้นได้ว่า เมื่อเขามาเยี่ยมคนเลี้ยงแกะผู้นี้คราวก่อน เขา
ได้อ่านสวดบทที่ 23 จากพระคัมภีร์ของเขาให้คนเลี้ยงแกะฟัง

คนเลี้ยงแกะผู้สูงอายุก็นั่งอ่านหนังสือสดุดี ก็เพราะว่าหนังสือเล่มนี้กล่าวถึงสิ่งที่เขารู้จักและเข้าใจดี คือ
ฝูงแกะและคนเลี้ยงแกะ ดังนั้นเขาจึงเรียกหนังสือพระคัมภีร์ว่า “หนังสือเรื่องแกะ

ถ้าเราเปิดดูตอนกลาง ๆ เล่มของหนังสือพระคัมภีร์ทั้งหมด เราจะพบหนังสือสดุดี พระเจ้าได้
ทรงบอกให้ชายคนหนึ่งชื่อดาวิด เขียนบทเพลงสดุดีเกือบทั้งหมดสำหรับเรา ดาวิดได้เขียนบทเพลงสดุดี
ที่เรา กำลังเรียนกันไว้อย่างน่าอัศจรรย์ ดาวิดเองเคยเป็นเด็กเลี้ยงแกะมาแล้ว ดังนั้นท่านจึงเข้าใจได้ดีใน
เรื่องที่ท่านเขียน

พวกหนูมีใครบ้างที่ท่องบทเพลงสดุดีบทที่ 23 ทั้งบทได้ ให้เราเล่าบทนี้ทั้งบทพร้อม ๆ กันดี
ไหม

หนูรู้ว่าหนูว่าผู้เลี้ยงแกะที่คือน่าอัศจรรย์ ที่บทเพลงสดุดีบทนี้กล่าวถึงนั้นเป็นใคร หนูจะรู้จักท่านผู้นั้นได้

ครั้งหนึ่งในงานเลี้ยงใหญ่ นักแสดงผู้มีชื่อคนหนึ่งได้ถูกขอร้องให้เล่าบทเพลงสดุดีบทที่ 23 ให้ผู้ที่มาในงานนั้นฟัง นักแสดงรับปากว่าจะเล่า ถ้านักเทศน์คนหนึ่งซึ่งอยู่ในงานเลี้ยงนั้นด้วย จะทำเหมือนกันหลังจากที่เขาเล่าเสร็จแล้ว นักเทศน์ก็ตกลง

นักแสดงคนนั้นเป็นคนพูดเก่งมาก เสียงของเขาก็เพราะ ใคร ๆ พากันฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ ผู้ฟังต่างก็รู้สึกตื่นเต้นในวิธีการที่นักแสดงเล่าบทเพลงสดุดีบทนี้ เมื่อนักแสดงเล่าจบทุกคนก็พาดบมือให้ต่างคิดว่านักแสดงคนนี้เป็นผู้พูดที่เก่งเหลือเกิน

เมื่อนักแสดงผู้นั้นเล่าจบแล้ว นักเทศน์ซึ่งเป็นคนแก่มากก็ลุกขึ้นยืน แล้วตั้งต้นเล่าบทเพลงสดุดีเสียงของท่านสั้น ท่านไม่ได้บอกทำออกทางสวยงามประกอบเลย และในขณะที่ท่านพูด ท่านก็หยุดบ่อย ๆ คล้าย ๆ กับว่า ท่านกำลังคิดถึงเนื้อความอันอัศจรรย์ของบทเพลงสดุดีบทนี้

ดูเหมือนว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า ได้ตรัสกับผู้ฟังในงานเลี้ยงนั้นโดยตรงทางท่านนักเทศน์ผู้นี้ เพราะเมื่อท่านเล่าจบไม่มีเสียงตบมือเลย คนส่วนมากกำลังร้องไห้ หลายคนนั่งก้มหน้า เพราะเมื่อนักเทศน์ผู้ซราได้เล่านั้น คำว่า “ผู้เลี้ยงแกะที่ดี” ก็กลับมีความหมายลึกซึ้ง เป็นจริงเป็นจังสำหรับพวกเขา

นักแสดงคนนั้นลุกขึ้นยืนอีกครั้งหนึ่ง เขาเองก็มิรู้ชะงักให้นักเทศน์ผู้ซราผู้รู้แล้วกล่าวกับผู้ฟังว่า “มิตรสหายทั้งหลาย ข้าพเจ้าพูดเพราะหูของท่าน แต่ท่านผู้นี้พูดจับใจท่าน ความแตกต่างระหว่างเราทั้งสองก็คือข้าพเจ้าเล่าเพลงสดุดีได้ แต่ท่านผู้นี้รู้จักไปถึงพระผู้เลี้ยงแกะนั้นเดียว”

หนูรู้ว่าผู้เลี้ยงแกะที่กล่าวถึงในบทเพลงสดุดีที่ 23 นั้นไม่ใช่ใครอื่นหรอก คือองค์พระเยซูเจ้านั่นเอง ถ้าหนูยังไม่รับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของหนูแล้วละก็ วันนี้หนูก็จะรับพระองค์ได้นั้นเป็นข่าวดีสำหรับหนูใช่ไหม ถ้าหนูรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของหนูแล้ว หนูก็จะได้รับรู้จักพระองค์มากยิ่งขึ้น เมื่อเราเรียนบทเพลงสดุดีนี้ด้วยกัน

บทเพลงสดุดีนั้นใช้สำหรับร้องเป็นเพลง และเราเรียกบทเพลงสดุดีที่ 23 นี้ว่า เป็น “บทเพลงที่ดีที่สุดเท่าที่เคยร้องมา” บทเพลงสดุดีกล่าวถึงบุคคลสองคนท่านั้น บุคคลทั้งสองนี้เป็นใคร หนูรู้ว่า หนูจะตอบครูได้ ถูกแล้ว บทเพลงสดุดีกล่าวถึง องค์พระผู้เป็นเจ้าและตัวเราหรือกล่าวถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าและตัวหนู

ให้เราดูข้อท่องจำข้อแรกในสองข้อของบทเรียนวันนี้ซิ (ให้เด็กดูรูปภาพที่ 1) “พระเจ้าทรงเลี้ยงดูข้าพเจ้าอย่างนี้แกะ ข้าพเจ้าจะไม่ขาดสน” พระเจ้าทรงเลี้ยงดูข้าพเจ้าอย่างเลี้ยงแกะ” นี้ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงเลี้ยงดูเราเหมือนกับเราเป็นสัตว์ แต่หมายความว่าพระองค์ทรงอยู่ใกล้เรา ฝ้าดูแลเรา และเป็นห่วงเรา แม้ว่าจะเป็นเวลากลางคืน เมื่อเรานอนหลับ หรือในเวลาที่เราอยู่ในโรงเรียนหรืออยู่ที่บ้าน

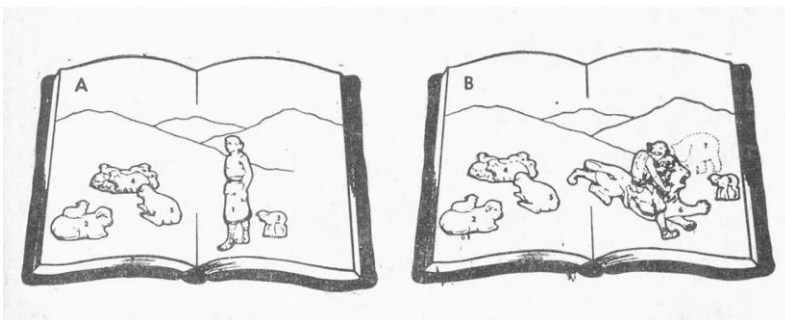
หรือในเวลาเล่นก็ตาม พระองค์ทรงเฝ้าดูแลเรา ทรงเลี้ยงดูเราทุกชั่วโมง ทุกวันทำไมถึงเป็นอย่างนั้นละ นั้นเป็นเพราะเราเป็นแกะของพระองค์ และพระองค์ทรงรักเรานั้นเอง

หนูรู้ความหมายคำพูดที่ว่า “ข้าพเจ้าจะไม่ขัดสน” ไหม คำว่า “ขัดสน” หมายความว่า “ขาดและอดอยาก” ข้อนี้ก็หมายความว่า “ข้าพเจ้าจะไม่ขาดแคลนและไม่อดอยาก” นี่ก็หมายความว่า เมื่อเรามีพระเจ้าเป็นผู้เลี้ยงของเราแล้ว เราก็มียุติทุกอย่างที่จำเป็นสำหรับชีวิตของเรา หนูอาจจะไม่มีทุกอย่างทุกอย่างที่หนูอยากได้ แต่พระเจ้าจะทรงดูแลหนูให้หนูมีทุกอย่างทุกอย่างที่หนูจำเป็นต้องมี

แต่สำหรับดาวิดผู้เป็นเด็กเลี้ยงแกะ ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงตรัสกับเขาให้เขาเขียนสดุดีบทที่ 23 ละเป็นอย่างไร หนูอยากจะได้ฟังเรื่องเกี่ยวกับเขาไหม หนูจะได้ทราบว่าพระเจ้าได้ทรงดูแลรักษาดาวิดไว้อย่างไร และพระองค์ได้ประทานทุกอย่างที่จำเป็นสำหรับเขาอย่างไร

การเล่าเรื่อง

ฉากหนึ่ง ดาวิดฆ่าสิงโตตัวหนึ่งกับหมีตัวหนึ่ง (1 ซามูเอล 17:34-39)

พื้นภาพหลัง (แบคกราวด์) ที่กลางแจ้ง รูปเลข 1-7

หนูอยากเป็นลูกคนสุดท้องของพ่อคุณแม่ และมีพี่ ๆ ถึง 7 คน ไหม ดาวิดซึ่งเป็นเด็กเลี้ยงแกะ เป็นน้องชายคนสุดท้อง ในจำนวนพี่น้องที่เป็นผู้ชายถึง 8 คน

ดาวิดมีงานที่จะต้องทำ เป็นงานพิเศษอย่างหนึ่ง คือเขาเลี้ยงแกะของคุณพ่อของเขา (ติตรูปดาวิดเขต 1 และรูปแกะลงในฉาก) ดาวิดคิดพินได้ ดังนั้นเวลาที่เขาเลี้ยงแกะ เขาก็คิดพินและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าไปด้วย

บางทีในเวลาที่เขาได้นั่งอยู่บนเนินเขา และกำลังเฝ้าฝูงแกะอยู่นั้นเขาก็คิดถึงพระเจ้าและการอัศจรรย์ต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้ทรงกระทำต่อทำชาวอิสราเอลซึ่งเป็นคนของพระองค์ เขาคิดอีกด้วยว่า พระเจ้าก็ทรงเป็นเหมือนผู้เลี้ยงแกะของเขา น่าแปลกไหมที่พระเจ้าได้ทรงใช้ให้เขาเขียนเพลงสดุดีบทที่ 23 ที่เพราะมากบทนี้ เขาช่างมีความรู้ดีอะไรอย่างนั้นในเรื่องที่เขาเขียน!

นอกจากพินแล้ว ดาวิดก็ยังมีสลิงอยู่อันหนึ่ง (สลิงเป็นหนังสัตว์แผ่นเล็ก ๆ กว้างพอใส่ก้อนกรวดได้ ที่ปลายทั้งสองข้างผูกติดกับเชือกยาว ๆ วิธีใช้ก็คือ เอาก้อนกรวดใส่ลงตรงกลางแผ่นหนังนั้น

แล้วเหวี่ยงหมุนไปรอบ ๆ เหนือศีรษะ จนแรงดีแล้วก็เหวี่ยงก้อนกรวดจากแผ่นหนังสัตว์นั้น ไปถูกสิ่งที่ เป็นเป้า) ซึ่งเขาหัดขว้างจนเก่ง และขว้างได้แม่นยำ เขาใช้อะไรใส่ในสลิง เขาใส่ก้อนกรวดกลมเกลี้ยงที่ เขาเก็บเอามาจากลำธาร เวลาซ้อมสลิงดาวิดจะต้องไปในที่โล่งกลางแจ้งซึ่งไม่มีคนเลย ดาวิดได้ใช้เวลา หลายชั่วโมงผลิตเพลินอยู่กับการคิดพินและซ้อมสลิงของเขา แต่ที่คิดที่สุดก็คือ เมื่อเวลาดาวิดอยู่คน เดียวนั้น ทำให้เขามีเวลาที่มีความสุข เพราะอยู่ใกล้ชิดสนิทกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงเป็นผู้เลี้ยงที่ดีเลิศ ของเขา

อย่างไรก็ตาม ดาวิดไม่ได้เฝ้าแกะฝูงอย่างสบายและสงบเสมอไปหรอก เพราะวันหนึ่ง ขณะที่เขา กำลังเฝ้าฝูงแกะอยู่นั้น ก็มีเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้นเกิดขึ้น

ดาวิดคงจะได้ยินเสียงสวบสวบและเสียงอะไรบางอย่างแอบย่องมาข้างหลัง เขาหันตัวกลับไป ทันทีอย่างรวดเร็วราวกับสายฟ้าแลบ ก็เห็นสิงโตใหญ่ตัวหนึ่ง

ก่อนที่ดาวิดจะทันคิดอะไร สิงโตก็ตะครุบลูกแกะเล็ก ๆ ตัวหนึ่งจากฝูงแล้ววิ่งไป ดาวิดวิ่งตามสิงโตไปทันที เขาทุบตีจนสิงโตล้มลง และช่วยชีวิตลูกแกะเล็ก ๆ ออกมาจากปาก สิงโตได้ (ติครูบเลข 6)

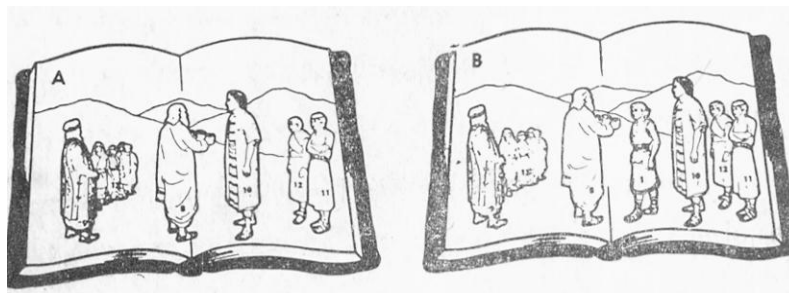
สิงโตใหญ่ที่มีกำลังมากก็ลุกขึ้นตรงรี่เข้ามาหาดาวิด โอ ดาวิดคงต้องเชื่อมั่นไว้ใจในองค์พระผู้ เป็นเจ้ามากทีเดียว ในขณะที่เขาอยู่ตามลำพังกับฝูงแกะในขณะนั้น! ไม่มีใครเลยที่จะช่วยเขา เขาจับขน คอสิงโตแล้วตีมันสุดแรง แรงมากจนทำให้มันล้มลงตามอยู่ตรงนั้นเอง

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้เลี้ยงของดาวิด และพระองค์ไม่ได้ทรงให้ดาวิดขัดสนอะไรเลย แม้แต่กำลังกาย ดาวิดรู้สึกว่าพระเจ้าทรงเฝ้าดูแลเขาอยู่ตลอดเวลา และทรงประทานสิ่งที่จำเป็นให้แก่เขา ในเวลาอันเหมาะสม

วันหนึ่ง บางทีอาจจะเป็นวันเดียวกับที่ดาวิดฆ่าสิงโตตายก็ได้เราไม่ทราบก็มีหมีตัวหนึ่งเข้ามาที่ ฝูงแกะ (ติครูบเลข 7)

ดาวิดได้สู้กับหมีและฆ่าหมีตายด้วย แท้ที่จริงองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้เลี้ยงและทรงเป็นผู้ คุ้มครองป้องกันของเขาด้วย

จากสอง ดาวิดได้รับเลือกให้เป็นกษัตริย์ (1 ซามูเอล 16:5-13)

พื้นภาพหลัง (แบคกราวด์) ที่กลางแจ้ง รูปเลขที่ 8-13

หนูทั้งหลาย พระเจ้าไม่ได้ทรงพระประสงค์จะให้ดาวิดเป็นเด็กเลี้ยงแกะตลอดไปหรอก พระเจ้าทรงมีงานสำคัญกว่านี้ให้ดาวิดทำในเวลาที่เขาเลี้ยงแกะอยู่นั้น พระเจ้าก็ได้ทรงเตรียมเขาให้พร้อมที่จะทำงานที่สำคัญกว่านี้แล้ว แน่نون ดาวิดไม่รู้เรื่องนี้เลย คุณพ่อและพวกพี่ ๆ ทั้งเจ็ดของเขาก็ไม่รู้เรื่องนี้เหมือน แต่วันหนึ่ง ได้มีเหตุการณ์ที่แปลกประหลาดเกิดขึ้น

ในสมัยนั้นยังมีศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งชื่อซามูเอล ซามูเอลรักองค์พระผู้เป็นเจ้ามาก และท่านได้ทำงานทุกอย่างเพื่อรับใช้พระเจ้า

วันหนึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับซามูเอลว่า “จงเอาน้ำมันเติมในขวดเขาสัตว์ของท่านให้เต็มแล้วก็ไป เราจะให้ท่านไปหาอิชัยชาวเบธเลเฮม เหตุว่าในพวกบุตรชายของเขานั้น เราจัดเลือกผู้หนึ่งไว้แล้วให้เป็นกษัตริย์” อิชัยเป็นใคร อิชัยเป็นคุณพ่อของดาวิด ดังนั้นก็หมายความว่าลูกชายคนหนึ่ง ในจำนวน 8 คนของอิชัย จะได้เป็นกษัตริย์องค์ใหญ่ของชาวอิสราเอล น่าตื่นเต้นอะไรอย่างนั้น! ลูกคนไหนจะได้เป็นกษัตริย์

ซามูเอลและอิชัยคงต้องคิดว่า เอเลอาบผู้เป็นบุตรชายหัวปีเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกให้เป็นกษัตริย์แน่ แน่نونเป็นธรรมดาจะต้องคิดอย่างนั้นเมื่อเอเลอาบมาปรากฏตัวต่ออิชัยและซามูเอล (ติครูบ 8:9-10) ซามูเอลก็รีบพูดว่า “ผู้ที่ต้องชโลมของพระเยโฮวาห์เห็นจะอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์แล้ว”

แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ได้ตรัสกับซามูเอล คล้าย ๆ อย่างนี้ว่า “เราไม่ได้เลือกเอเลอาบ เพราะเราไม่ได้เห็นแก่น้ำตาหรือรูปร่างสูงของเขาเรามองคูสิซึ่งยิ่งกว่านั้น เรามองคูดวงจิต เจ้ากำลังมองคูรูปร่างหน้าตาที่เห็นภายนอก”

อิชัยก็พาลูกชายคนที่สองเข้ามาหาซามูเอล ลูกชายคนที่สองนี้ชื่ออะมีนาดาบ (ติครูบเลข 11) แต่ซามูเอลก็ต้องพูดว่า “คนนี้ไม่ใช่ผู้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเลือกไว้” แล้วลูกชายคนที่สามที่ชื่อซามา (ติครูบ 12) ก็เดินผ่านไป แต่ซามูเอลก็พูดขึ้นอีกว่า “คนนี้ไม่ใช่ผู้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเลือกไว้” อิชัยจึงให้บุตรชายอีกสี่คนเดินผ่านไปต่อหน้าศาสดาพยากรณ์ซามูเอล แต่ซามูเอลก็ต้องบอกอิชัยว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงเลือกคนเหล่านี้ไว้” (ติครูบเลขที่ 13)

ผลสุดท้าย ซามูเอลถามอิชัยว่า “บุตรชายของท่านหมดเท่านั้นหรือ”

หนูทั้งหลาย ในที่สุดอิชัยก็นึกถึงดาวิด ซึ่งเป็นเด็กเลี้ยงแกะขึ้นมาได้แต่แน่نونทีเดียว เขาคิดในใจว่า พระเจ้าคงไม่ทรงต้องการให้ดาวิดเป็นกษัตริย์ ดาวิดเป็นแต่เพียงเด็กเล็ก ๆ ผู้เลี้ยงแกะคนหนึ่งเท่านั้น เป็นลูกคนเล็กในกระบวนลูกชายของฉัน อิชัยไม่เคยแม้แต่คิดว่าดาวิดเป็นผู้ที่พระเจ้าอาจทรงเลือกให้เป็นกษัตริย์ก็ได้!

อิชัยตอบซามูเอลว่า “ยังเหลืออยู่แต่บุตรสุดท้อง บัดนี้กำลังเลี้ยงฝูงแกะอยู่”

ซามูเอลจึงบอกยิซัยว่า “ให้คนไปตามเขามาเถิด เพราะเราจะไม่นั่งจนกว่าเขาจะมา

หนูทั้งหลาย หนูอยากให้เห็นเวลาที่เด็กหนุ่มดาวิดผู้เป็นคนเลี้ยงแกะเข้ามาอยู่ต่อหน้าซามูเอลใหม่ (ติครูปเลขที่ 1) บางทีเขาอาจจะถือสติงติดมือมาด้วยก็ได้ ดูเขามีร่างกายแข็งแรงดี เพราะว่าเขาอยู่ในที่กลางแจ้งซึ่งโล่งกว้างของพระเจ้าตลอดเวลาทุก ๆ วัน พระคัมภีร์ก็บอกเราด้วยว่าดาวิดเป็นคนสวยงามรูปร่างน่าดู แต่นั่นไม่ใช่เป็นเหตุที่พระเจ้าทรงเลือกเขา ไม่ใช่แน่ เพราะว่าพวกพี่ ๆ บางคนก็เป็นคนสวยงามน่าดูเหมือนกันแต่พระเจ้าทรงมองดูอะไรล่ะ ถูกแล้ว พระองค์ทรงมองดูที่ดวงจิต และดวงจิตของดาวิดนั้นก็ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับซามูเอลว่า “จงลุกขึ้น ซาโลมเขาเกิดเพราะเป็นคนนี้แหละ” ดังนั้นเด็กหนุ่มดาวิดซึ่งเป็นคนเลี้ยงแกะ ก็ได้เป็นคนที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ให้เป็นกษัตริย์ พวกพี่ ๆ ของดาวิดคงต้องแปลกใจมากทีเดียว ซามูเอลและยิซัยก็จะต้องแปลกใจมากด้วย และคนสุดท้ายก็คือดาวิด หนูคิดหรือเปล่าว่าดาวิดเองก็แปลกใจเหมือนกัน แต่ในใจของเขาจะต้องมีความสุขเหลือเกิน เมื่อคิดว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกเขา

ครูแน่ใจว่า หนูคงคิดว่าดาวิดตรงไป พระราชวังทันทีเพื่อจะเป็นกษัตริย์ใช่ไหมหนูทั้งหลายเราอยากให้เป็นอย่างนั้นใช่ไหม แต่ดาวิดไม่ได้เป็นกษัตริย์ทันที เพราะนั่นไม่ใช่วิธีการของพระเจ้า พระเจ้าทรงต้องทำให้ดาวิดเหมาะสมพร้อมที่จะเป็นกษัตริย์เสียก่อน

เห็นไหม ดาวิดเป็นลูกแกะแท้ ๆ ของพระเจ้า เช่นเดียวกับพวกหนูที่ได้รับพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแล้ว ลูกแกะเรียนรู้จักที่จะรักและไว้วางใจในคนเลี้ยงของตนมากยิ่งขึ้นทุกที ๆ ในขณะที่คนเลี้ยงเฝ้าดูแลแกะอย่างเอาใจใส่ตลอดเวลา และจัดหาสิ่งที่ขาดสนในชีวิตให้แก่มันทุก ๆ วันพระเจ้าทรงต้องการให้ดาวิดเรียนรู้จักที่จะรักและไว้วางใจพระองค์ตลอดไป

เวลาผ่านไปอีกหลายปี ก่อนที่เด็กหนุ่มดาวิดจะได้เป็นกษัตริย์และตลอดเวลาเหล่านั้น พระเจ้าได้ทรงอบรมและเตรียมดาวิดไว้เสมอสำหรับหน้าที่การงานอันสำคัญนี้ ในตอนนี้เอง ที่ดาวิดได้เรียนรู้จัก ที่จะพูดออกมาจากใจจริงของเขาว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเลี้ยงดูข้าพเจ้าอย่างเลี้ยงแกะ ข้าพเจ้าจะไม่ขัดสน”

หนูอยากจะได้ฟังเรื่องดาวิดต่อไปอีกไหม เรามีเรื่องที่น่าตื่นเต้นอีกห้าเรื่องเกี่ยวกับดาวิด หนูมาให้ได้นะ อย่างแรกเรียนเลยสักบทเดียว ได้ไหมต่อไปเราจะได้เรียนเรื่องวิธีที่ดาวิดฆ่ายักษ์ใหญ่ เรื่องเพื่อนคู่หูที่ดีของเขาชื่อ โยนาธาน เรื่องดาวิดช่วยชีวิตกษัตริย์ซาอูล แล้วเราก็จะเรียนเรื่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เมื่อดาวิดได้สวมมงกุฎเป็นกษัตริย์แล้ว ทุกอาทิตย์ที่เราเรียนบทเรียนแต่ละบท จะมีรูปภาพสวยงามเกี่ยวกับบทเพลงสดุดีที่ 23 นี้ให้หนูดูด้วย ขอให้หนูตั้งใจมาเรียน และทุกครั้งที่มาขอให้เพื่อนมาด้วยเพื่อเขาจะได้เพลิดเพลินในการฟังเรื่อง และดูรูปภาพพร้อมกับหนูด้วย

การปิดประชุม

ก่อนที่เราจะปิดประชุม หนูทั้งหลาย กรุณาจะเล่าเรื่องเด็กชายเล็ก ๆ คนหนึ่งให้หนูฟัง เด็กคนนี้อยู่ในประเทศสกอตแลนด์ เขาชื่อบอบบี้ บอบบี้ก็เป็นเด็กเลี้ยงแกะด้วย บอบบี้รักพระคำของพระเจ้า เมื่อศิษยาภิบาลของเขาสอนข้อพระคัมภีร์ให้เขา เขาก็พยายามที่จะจำข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นให้ได้ เพื่อเขาจะได้นึกถึงเวลาที่เขากำลังเลี้ยงแกะ

ท่านศิษยาภิบาลผู้ใจดีได้สอนบทเพลงสดุดีที่ 23 ให้บอบบี้ ท่านรู้ว่าบอบบี้รักแกะของเขามาก บอบบี้รักพระเจ้าด้วย เพราะว่าเขาทูลขอให้พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขา

หลังจากที่บอบบี้ได้รับพระเยซูเจ้าเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขาแล้วเขารู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้เลี้ยงเขา ถึงแม้ในเวลาที่เขากำลังเลี้ยงแกะอยู่ พระองค์ก็ทรงดูแลรักษาเขา

วันหนึ่งขณะที่บอบบี้กำลังเลี้ยงแกะอยู่ ก็เกิดพายุใหญ่พัดแรงไปทั่วทุ่งหญ้าและเนินเขา ท้องฟ้ามืดไปหมด บอบบี้หลงทางและเดินล้มทุกคลุกคลานไปในความมืดจนตกหน้าผา เมื่อมีคนไปพบเขา เขาตายเสียแล้ว

แต่มีรอยยิ้มอย่างเป็นสุขปรากฏอยู่บนใบหน้าของบอบบี้ แม้ว่าทั้งคุณแม่และศิษยาภิบาลของบอบบี้ จะคิดถึงบอบบี้สักเพียงไรก็ตามทั้งสองก็รู้ว่าบอบบี้ได้ไปอยู่กับพระผู้เลี้ยงของเขาแล้ว

หนูทั้งหลายพูดว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเลี้ยงดูข้าพเจ้าอย่างเลี้ยงแกะได้ไหม หนูพูดได้ถ้าหนูรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของหนูแล้วข้อท่องจำของเราบอกว่า พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่ดียอมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ” พระเยซูทรงสละชีวิตของพระองค์เพื่อเราแล้ว เมื่อพระองค์ทรงตายบนไม้กางเขน พระองค์ได้ทรงรับเอาความบาปทั้งหมดและการชั่วร้ายทั้งหลายของเราไปไว้ที่พระกายของพระองค์แต่เพียงผู้เดียวเพื่อเราได้รับการยกโทษ

พระคำของพระเจ้าบอกเราว่าทุกคนได้ทำผิดบาป(โรม 3:23) พระคำของพระเจ้าบอกเราด้วยว่า ถ้าเรามาหาพระเจ้าโดยรู้สำนึกว่าเราเป็นคนผิดบาปด้วย พระองค์จะทรงยกโทษให้เรา เพราะว่าพระเยซูได้ทรงตายเพื่อเราแล้ว พระองค์ได้ทรงรับเอาความบาปของเราไป และได้ทรงตายแทนเราแล้ว

(2 โครินธ์ 5:21)

เมื่อเราได้รับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา เราก็บังเกิดใหม่ในครอบครัวของพระเจ้า (ยอห์น 1:12) เราก็ได้เป็นบุตรคนหนึ่งของพระองค์ ได้เป็นลูกแกะตัวหนึ่งของพระองค์ และพระองค์ก็เป็นผู้เลี้ยงของเรา ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นผู้เลี้ยงของเรา พระองค์จะทรงเอาใจใส่ดูแลรักษาเรา

หนูอยากจะรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของหนูวันนี้ไหม ให้เราอธิษฐานกันเถอะ และสำหรับเด็ก ๆ ที่อยากรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของหนู เมื่อเด็กเรียนแล้วก็ขอให้อยู่อีกสักครู่นึง ครูจะอธิบายให้หนูฟังว่า หนูจะรับพระองค์และให้พระองค์เป็นพระผู้เลี้ยงของหนูได้อย่างไร

บทที่ 2 ดาวิดฆ่ามนุษย์ยักษ์

ข้อพระคัมภีร์สำหรับครู สดุดี 23,1 ซามูเอล 16:14 ถึง 17:58

ข้อท่องจำ “พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้านอนลงที่ทุ่งหญ้าเขียวสดพระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไป
ริมน้ำแดนสงบ”

เรื่องประกอบที่เร้าความสนใจ

หนูทั้งหลาย เรากำลังเรียนพระคัมภีร์ชื่อหนังสืออะไร ถูกแล้วเรียนสดุดีบทที่ 23 พระเจ้าได้ทรง
ใช้ใครเขียนบทเพลงสดุดีนี้สำหรับเรา ถูกแล้วพระเจ้าได้ทรงใช้ดาวิดซึ่งเคยเป็นเด็กเลี้ยงแกะ เราจะหา
หนังสือสดุดีบทที่ 23 ในหนังสือพระคัมภีร์ได้อย่างไร ถูกแล้ว ถ้าเราถือหนังสือพระคัมภีร์แล้วเปิด
ตอนกลางออก เราก็จะพบหนังสือสดุดีบทที่ 23

หนังสือเพลงสดุดีมีถึง 150 บท ดาวิดเป็นผู้เขียนเกือบทั้งหมดหนังสือสดุดีนี้ได้เขียนไว้หลาย
ร้อยหลายพันปีมาแล้ว คนที่รักองค์พระผู้เป็นเจ้าชอบหนังสือสดุดีนี้มาก แต่บทที่เขาชอบมากที่สุดคือ
บทที่ 23 ให้เราอ่านพร้อม ๆ กันดีไหม

บางคนเรียกบทเพลงสดุดีที่ 23 นี้ว่า เป็น”เพชรพลอยล้ำค่าแห่งเพลงสดุดี” บางคนก็เรียกว่าเป็น
”สดุดีเหนือสดุดี” ”ยอดสดุดี” แน่ทีเดียวบทเพลงที่ 23 นี้เป็นบทเพลงที่ดีที่สุด

ครั้งหนึ่งมีเจ้าชายองค์หนึ่งได้ถูกขังอยู่ในคุกเก่า ๆ ที่สกปรกเป็นเวลานานถึง 33 ปี พระองค์ทรง
เงียบเหงาและทนทุกข์ทรมานมากพอสิ้นปีที่ 33 พระองค์ก็สิ้นพระชนม์

ภายหลังที่พระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว ก็มีคนพบถ้อยคำเขียนไว้ที่ฝาผนังคุกว่า “บทเพลงสดุดีที่
23 เป็นบทที่ดีที่สุด และไพเราะที่สุดของพระคัมภีร์”

เจ้าชายไม่เพียงแต่รู้จักบทเพลงสดุดีเท่านั้น แต่พระองค์ทรงรู้จักพระเจ้าผู้เลี้ยงที่ดี ที่บทเพลงสดุดี
ได้กล่าวถึงด้วย คือองค์พระเยซูเจ้านั่นเอง

และในระหว่างวันคืนอันยาวนาน และเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยวที่เจ้าชายถูกขังอยู่ในคุกมืดนั้น
เจ้าชายได้พบ ว่าความอึดหม่นของจิตใจ คือความยินดีและความสงบนั้น เจ้าชายได้พบแล้วในองค์พระ
เยซู

หนูจากรูปสาวงามรูปนี้ได้ไหม ที่ครูได้ให้หนูดูแล้วเมื่ออาทิตย์ก่อน(รูปภาพรูปที่ 1 ให้เด็กดู)
เราเรียนแล้วว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้เลี้ยงของเรา และเราจะไม่ขัดสนอะไรเลย เพราะพระองค์
ทรงเอาใจใส่ต่อเรา ทรงดูแลรักษาเรา และทรงสละชีวิตของพระองค์บนไม้กางเขนเพื่อเราจะได้รับ
ความรอด พระผู้เลี้ยงผู้ประเสริฐนั้นคือพระเยซูเจ้า

เราต้องทำอะไรเพื่อจะได้เป็นลูกแกะของพระองค์ ถูกแล้วเราต้องเชื่อฟังในพระเยซูคริสตเจ้า และรับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราเอง

หนูนู้จักพระเจ้าผู้เลี้ยงพระองค์นี้ว่า ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของหนูแล้วหรือยัง หนูรับพระองค์ไว้ในจิตใจของหนูแล้วหรือยัง วันนี้หนูรับพระองค์เป็นพระเจ้าของหนูเองได้แล้ว นำอัครรรยี่ไซ้ใหม่

เอาละ ให้เราคิดถึงข้อพระคัมภีร์ข้อที่สองในบทเพลงสดุดีที่ 23 ซิ (ชรูปรภาพรูปที่ 2 ให้เด็กดู) ตามธรรมดาแกะและผู้เลี้ยงอยู่ในคอกตลอดคืน พอถึงเวลาเช้าผู้เลี้ยงก็เรียกแกะให้มารวมกัน แล้วนำออกไปให้กินหญ้าอ่อน ๆ ที่ทุ่งนา และหาน้ำดื่มในลำธาร

ข้อท่องจำที่สองนี้บอกเราว่า “พระองค์ (พระเจ้าผู้เลี้ยง) ทรงกระทำให้ข้าพเจ้านอนลงที่ทุ่งหญ้าเขียวสด พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปริมน้ำแดนสงบ” เป็นหน้าที่ของผู้เลี้ยงที่จะพาแกะไปเลี้ยงให้กินหญ้าอย่างอิ่มหนำสำราญ และจัดหาน้ำให้แกะดื่มอย่างเพียงพอด้วย

แกะไม่สามารถดื่มน้ำที่ก่ำกึ่งไหลเชี่ยวในลำธารได้ เพราะน้ำจะไหลเปียกขน และกระแสน้ำที่ไหลเชี่ยวนั้นจะพัดแกะให้ลอยไปโดยไม่สามารถช่วยตัวเองได้เลย คนเลี้ยงต้องหาที่ที่น้ำนิ่ง ๆ ให้แกะดื่ม บางทีก็ทำเขื่อนกั้นขวางน้ำไว้ในลำธารเล็ก ๆ เหมือนที่พวกหนูบางคนทำเวลาเล่นกัน และบางทีคนเลี้ยงก็จะเตรียมรางน้ำไว้ แล้วตักน้ำมาเทใส่ไว้ในรางเพื่อให้แกะดื่ม หรือบางทีคนเลี้ยงก็จะหาบ่อน้ำที่มีน้ำนิ่งสำหรับให้แกะดื่ม

แต่ผู้เลี้ยงผู้สุภาพอ่อนโยนเอาใจใส่ดูแลแกะอยู่ตลอดวัน เขานำมันไปที่ทุ่งหญ้าเขียวสดที่มันจะได้มีหญ้าดี ๆ กิน และเขานำมันไปที่น้ำนิ่งที่มันจะได้ดื่มน้ำอย่างใจและปลอดภัย

หนูทั้งหลาย หญ้าเขียวสดเป็นอาหารและเป็นภาพแสดงถึงสิ่งอัครรรยี่มาอย่างหนึ่ง คือเป็นภาพแสดงถึงพระคำของพระเจ้าเอง คือพระคัมภีร์เป็นอาหารสำหรับจิตวิญญาณของเรา พระคำของพระเจ้าหวานยิ่งกว่าน้ำผึ้ง (สดุดี 19:10) ถ้าเราศึกษาพระคำของพระเจ้า เราจะเจริญและรู้จักพระเจ้าดียิ่งขึ้น เราเรียนรู้วิธีดำเนินชีวิตให้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้ายี่โดยทางพระคำของพระเจ้าอีกเหมือนกัน เหตุผลในการที่เรามีคณะข่าวดีก็เพื่อจะให้พระคำของพระเจ้าแก่เด็ก ๆ ทั้งหญิงชาย พระคัมภีร์เป็นอาหารซึ่งพวกเราที่เป็นคริสเตียนจำเป็นต้องรับ เพื่อจะได้เจริญเติบโตขึ้นอย่างแข็งแรง ในองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นเหมือนพระองค์มากยิ่งขึ้น

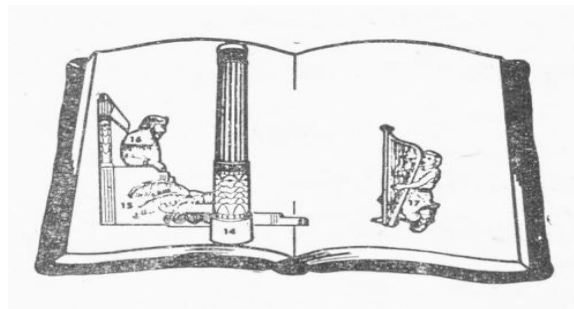
น้ำนิ่งที่แกะดื่มนั้นก็เปรียบกับสิ่งหนึ่งซึ่งนำอัครรรยี่ คือเปรียบถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระเจ้าทรงประทานให้แก่เด็กหญิงชายทั้งหลายที่รับเชื่อพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขาเองแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็คือพระเจ้าและพระองค์เสด็จมาสถิตในจิตใจของเด็กทุกคนที่ได้รับความรอดแล้ว นี่เป็นข่าวประเสริฐเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นเพื่อนที่แสนจะประหลาดอัครรรยี่ทีเดียว พระองค์ทรง

ปลอบใจเราเวลาที่เรเศร้าโศกเสียใจ พระองค์ทรงช่วยเราเวลาที่เรได้รับความลำบาก พระองค์ทรงนำความยินดีความรักและความสงบสุขมาให้เรา

หนุอยากฟังเรื่องเกี่ยวกับดาวิดอีกเรื่องหนึ่งใหม่ หนุคงจำได้ว่าครั้งที่แล้ว ครูได้เล่าว่าดาวิดได้ฆ่าสิ่งโตตัวหนึ่งและหมีตัวหนึ่งในขณะที่เขากำลังเลี้ยงแกะอยู่ แม้ว่าดาวิดเป็นแค่เพียงเด็กเลี้ยงแกะก็ตาม ดาวิดทำอย่างนั้นเพราะเขาไว้วางใจในพระเจ้าผู้เลี้ยงผู้นำอิสราเอลของเขา เราได้เรียนแล้วอีกเหมือนกันว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกดาวิดให้เป็นกษัตริย์ เขาได้รับการแต่งตั้งเป็นกษัตริย์ทันทีหรือเปล่า เพราะว่าพระเจ้ากำลังจะอบรมดาวิดเพื่อดาวิดจะได้เป็นกษัตริย์ที่มีสติปัญญา วันนี้เราจะเรียนบางเหตุการณ์ที่พระเจ้าทรงยอมให้เกิดขึ้นกับดาวิดเพื่อเตรียมดาวิดให้เหมาะกับการเป็นกษัตริย์ หนุจะได้เห็นว่าจะเกิดอะไรขึ้น เนื่องด้วยที่ดาวิดรู้จักพระคำของพระเจ้าและพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่กับดาวิด

การเล่าเรื่อง

จากหนังสือ ดาวิดคิดพิณถวายกษัตริย์ซาอูล (1 ซามูเอล 16:14-23)

พื้นภาพหลัง ภายในพระราชวัง รูปเลข 14-17)

เมื่อดาวิดยังเป็นเด็กเลี้ยงแกะอยู่ คือก่อนเวลาที่ดาวิดจะได้เป็นกษัตริย์นั้น ประเทศอิสราเอลมีกษัตริย์ปกครองอยู่แล้ว ทรงพระนามว่ากษัตริย์ซาอูล วันหนึ่งซาอูลประชวร (ป่วยลง) เพราะมีมารร้ายเข้าสิงอยู่ ข้าราชการของซาอูลกราบทูลแนะนำให้พระองค์หาผู้ชำนาญในการคิดพิณให้มาคิดพิณถวายพระองค์ในพระราชวัง

ข้าราชการคนหนึ่งรู้จักคนที่เหมาะสมสำหรับงานนี้คือดาวิดเด็กเลี้ยงแกะ ข้าราชการคนนั้นกราบทูลว่าดาวิดชำนาญทางคิดพิณมาก ทั้งเป็นคนแข็งแรงและเป็นคนรูปงาม และที่สำคัญที่สุดคือว่า “พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับเขา” ดังนั้นซาอูลจึงทรงใช้ข้าราชการไปหายชายผู้เป็นคุณพ่อของดาวิดและตรัสสั่งว่า “จงให้ดาวิดบุตรผู้เลี้ยงฝูงแกะมาเฝ้าเรา” ดาวิดก็มาเฝ้ากษัตริย์ซาอูลและยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ ซาอูลรักดาวิดมากและโปรดให้ดาวิดมีหน้าที่ถือเครื่องอาวุธให้พระองค์ ทุกครั้งที่มารร้ายเข้าสิงพระองค์ ดาวิดก็คิดพิณถวาย เพราะว่าดาวิดได้เลี้ยงจิตวิญญาณของเขาด้วยพระคำของพระเจ้า

ซึ่งเปรียบเสมือนทุ่งหญ้าเขียวสด และเพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้สถิตอยู่กับดาวิด เพราะฉะนั้น การคิดพิณถวายของดาวิดนั้นจึงช่วยให้กษัตริย์ซาอูลรู้สึกสบายพระทัยขึ้น

ดาวิดเป็นเด็กหนุ่มที่มีสติปัญญา เขาไม่เคยบอกซาอูลเลยว่า ลักวันหนึ่งเขาเองจะได้เป็นกษัตริย์ และไม่เคยบอกซาอูลด้วยว่า ซามูเอลได้ชโลมเขาไว้แล้ว เขาเพียงแค่คอยพระเจ้าด้วยความไว้วางใจ พระองค์ว่า เมื่อถึงเวลากำหนดพระเจ้าจะทรงตั้งเขาให้ เป็นกษัตริย์ประทับบนราชบัลลังก์สำหรับเวลานี้ เขาได้รับใช้กษัตริย์ด้วยความถ่อมสุภาพและด้วยความเชื่อฟัง

ฉากสอง ดาวิดกับพวกพี่ชาย
ของเขา (ซามูเอล 17:15-30)
พื้นภาพหลัง ที่กลางแจ้งรูปเลข

10,11,12,18,19,20

เมื่อกษัตริย์ซาอูลรู้สึกค่อยสบายพระทัยขึ้นแล้ว ดาวิดก็ได้กลับไปเลี้ยงแกะให้คุณพ่อของเขาตามเดิม

เมื่อดาวิดกำลังเลี้ยงแกะอยู่นั้น ก็มีเรื่องน่าตกใจเกิดขึ้นในกองทัพอิสราเอล คือมีทหารชาวฟิโรสคนหนึ่งรูปร่างใหญ่โตราวกับยักษ์ สูงเกือบ 10 ฟุต (วัดให้เด็กดู) ทหารผู้นี้อยู่ฝ่ายฟิโรส ซึ่งเป็นศัตรูของอิสราเอล ได้ออกมาปรากฏตัวและได้ทำทลายพวกอิสราเอล มันทะโกนว่า “จงเลือกผู้หนึ่งให้ลงมาสู้เราแทนพวกเจ้าถึงแม้เรามีชัยชนะฆ่าเราตาย พวกเราจึงจะยอมเป็นทาสพวกเจ้า ถ้าแม้เรามีชัยชนะฆ่าเราตาย พวกเจ้าต้องยอมเป็นทาสปฏิบัติเรา”

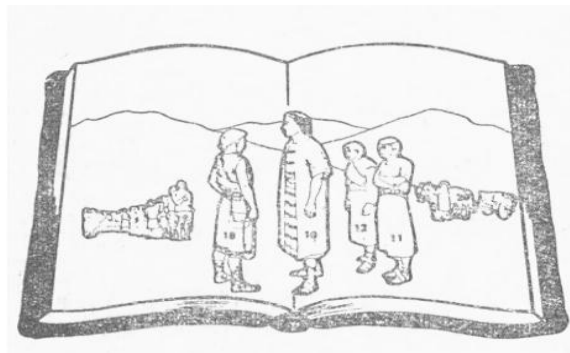
เจ้ามนุษย์ร่างใหญ่คนนี้ชื่อ โกละยัธ ได้ออกมาทำทุกเช้าทุกเย็นเป็นเวลาถึงสี่สิบวัน เดินไปมาใกล้กองทัพอิสราเอล ทำทลายให้กองทัพอิสราเอลส่งคนออกไปต่อสู้กับมัน ทหารอิสราเอลทุกคนกลัวมาก พวกมันหนีไปหมด

พี่ชายของดาวิดสามคนเป็นทหารอยู่ในกองทัพอิสราเอล วันหนึ่งคุณพ่อของดาวิดได้ให้ดาวิดเอาข้าวกับขนมไปส่งให้พี่ชาย และให้ถามถึงทุกข์สุขของพี่ชายด้วย เมื่อดาวิดเข้าใกล้ที่กองทัพตั้งอยู่นั้น ก็ได้ยินคำทำทลายของโกละยัธ ทั้งได้เห็นพวกทหารต่างพากันวิ่งหนีเพราะความกลัวด้วย

ดาวิดจึงถามว่า “เป็นผู้ใดเล่า จึงอาจทำทลายกองทัพแห่งพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”

เมื่อเอเลียบพี่ชายใหญ่ของดาวิดได้ยินดาวิดพูดอย่างนั้นก็โกรธมากจึงถามว่า “น้องลงมานี้ด้วยเหตุใดเล่า แกะฝูงนอที่ในป่านั้นได้ฝากไว้กับใคร พี่รู้ความเยอหยิ่งและความดื้อด้านในใจของน้องแล้ว น้องลงมาก็เพื่อจะดูการสงครามเท่านั้น”

ดาวิดตอบเบา ๆ “บัดนี้น้องได้ทำอะไรเล่า มีเหตุแล้วมิใช่หรือ”

แล้วดาวิดก็หันไปถามที่อยู่ใกล้ ๆ ว่า “เป็นผู้ใดเล่า จึงองอาจทำทลายกองทัพแห่งพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” ดาวิดคงจำเรื่องในพระคัมภีร์ที่พระเจ้าได้ทรงปลดปล่อยประชาชนของพระองค์ให้พ้นจากชาวอียิปต์ได้ดีทีเดียว และคงจำได้ว่าพระเจ้าได้ทรงทำให้กำแพงเมืองยรีโฮพังลง

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้พระคำของพระเจ้าเป็นทางช่วยให้ดาวิดมีสติปัญญาและกล้าหาญ ดาวิดจึงถามคนเหล่านั้นว่า “เราจะกลับไปทำไมในเมื่อพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา”

ฉกสาม ดาวิดเฝ้าซาอูล

(1 ซามูเอล 17:31-39)

พื้นภาพหลัง ภายในพระราชวัง รูปเลข

1,14,15,16,21

เมื่อซาอูลได้ยินคำพูดของดาวิด จึงรับสั่งเรียกดาวิดให้มาเฝ้าดาวิดให้มาเฝ้า ดาวิดจึงทูลซาอูลว่า “อย่าให้ผู้ใดตกใจ กลัวชาวฟิสิทคนนี้ข้าพเจ้าขอรับอาสาไปสู้เขา” ซาอูลรับสั่งแก่ดาวิดว่า “เจ้าไม่สามารถจะไปต่อสู้กับชาวฟิสิทคนนี้ได้ ด้วยเจ้ายังเป็นแต่เด็กหนุ่ม”

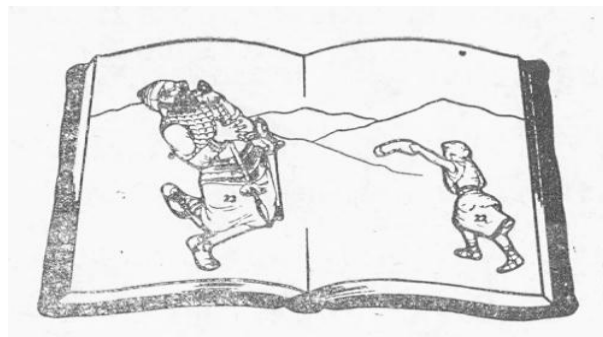
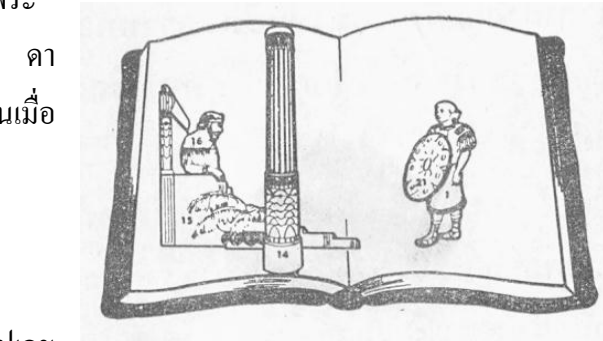
ดาวิดเองก็รู้ตัวดีว่าเป็นแต่เพียงเด็กหนุ่ม และไม่เคยได้ฝึกหัดวิชาทหารเลย เขารู้ว่าไม่มีใครคิดว่าเขาจะสามารถฆ่ามนุษย์ยักษ์นั้นได้ดาวิดอาจเปลี่ยนใจและกลับบ้านเสียก็ได้ แต่แทนที่ดาวิดจะทำอย่างนั้นเขากลับอยู่ต่อไปและวางใจในพระเจ้า

ดาวิดได้ทูลซาอูลให้ทราบถึงเรื่องที่เขาฆ่าสิงโตและหมี และได้ทูลว่า “พระเยโฮวาห์ทรงช่วยให้ข้าพเจ้าให้รอดจากเล็บเท้าสิงโต และจากเล็บหมีพระองค์คงจะทรงช่วยให้ข้าพเจ้ารอดจากมือชาวฟิสิทคนนี้ด้วย” ซาอูลจึงสั่งแก่ดาวิดว่า “ไปเถิด ขอให้พระเยโฮวาห์สถิตอยู่ด้วย”

ซาอูลทรงสั่งให้เอาหมวกเกราะทองเหลืองมาให้ดาวิดสวม แล้วทรงสวมเสื้อเกราะเหล็กอันหนักให้ดาวิดด้วย แต่ดาวิดกลับถอดเครื่องเหล่านั้นออกทั้งหมด เพราะเขาพูดว่าเขาไม่ “เหมาะสมกับเครื่องเหล่านี้” หรือพูดอีกอย่างหนึ่งว่าเขาไม่เคยต่อสู้โดยสวมเครื่องเหล่านี้มาก่อนเลย แทนที่จะเอาเครื่องเหล่านี้ เด็กหนุ่มดาวิดกลับเก็บก้อนกรวดเกลี้ยง ๆ ห้าก้อนจากลำธาร ใส่ไว้ในย่ามของเขา ทั้งได้เอาสลิงสำหรับเหวี่ยงขว้างก้อนหินติดมือไปด้วย

ฉกสี่ ดาวิดฆ่า โกลละธัธ

(1 ซามูเอล 17: 40-58)

พินภาพหลัง ที่กลางแจ้ง รูปเลข 22,23

หนูทั้งหลาย ลองนึกวาดภาพดูซิว่า จะเกิดอะไรขึ้นที่สนามรบในวันนั้น ดาวิดได้เข้าต่อสู้กับมนุษย์ยักษ์ผู้มีกำลังมหาศาล โดยไว้วางใจในพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ ดาวิดมีแต่สติกับกรวดเกลี้ยง ๆ ห้าก้อนที่เก็บมาจากลำธารเท่านั้น

แต่ส่วน โกละยัธสวมเสื้อเกราะหนา สวมหมวกเกราะ สะพายกระบี่ถือดาบและโล่หุ้มด้วย เจ้ามนุษย์ยักษ์ส่งเสียงคำรามออกมาด้วยความโกรธว่า “จงมาหาเราเถิด เราจะแลเนื้อให้แก่กในอากาศและสัตว์ในทุ่งนา”

ดาวิดตอบว่า “เจ้าเข้ามาหาเราด้วยดาบและหอกยาวหอกสั้น แต่ฝ่ายเรามาเจ้าด้วยนามแห่งพระเยโฮวาห์ของพลโยธา พระเจ้าแห่งกองทัพอิสราเอล วันนี้แหละ พระเยโฮวาห์จะทรงมอบเจ้าไว้ในมือของเรา เราจะฆ่าตัดศีรษะเสียให้ขาด...เพื่อบรรดาชาวโลกจะได้รู้ว่าชาติอิสราเอลมีพระเจ้าทรงสถิตอยู่ด้วย ทั้งบรรดาที่ประชุมนี้จะได้ว่าพระเจ้าทรงช่วยให้รอดโดยมิได้ใช้กระบี่หรือหอก เพราะว่าการสงครามนั้นเป็นของพระเยโฮวาห์พระองค์จะทรงมอบเจ้าทั้งหลายไว้ในมือของเรา”

แล้วดาวิดก็รีบวิ่งเข้าไปหามนุษย์ยักษ์คนนั้น ขณะที่วิ่งก็เอามือส้างลงไปinyามหีบกรวดขึ้นมาก้อนหนึ่ง ใส่สลิงเหวี่ยงขว้างไปถูกหน้าผากมนุษย์ยักษ์คนนั้น โกละยัธก็ล้มคว่ำลง ดาวิดก็วิ่งไปเหยียบบนตัวมนุษย์ยักษ์นั้น ชักกระบี่ของมนุษย์ออกจากฝัก ฟันคมมนุษย์ยักษ์นั้นขาดด้วยกระบี่นั่นเอง

วันนั้นเป็นวันแห่งชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของชาวอิสราเอล พระเจ้าได้ทรงนำชัยชนะอันมหัศจรรย์มาให้พวกเขา และพระองค์ให้ชัยชนะนั้นแก่พวกเขาโดยทางเด็กหนุ่มผู้เลี้ยงแกะคนหนึ่ง พระองค์ไม่ได้ทรงเลือกคนแข็งแรง หรือผู้มีอำนาจเพื่อทำการของพระองค์ แต่พระองค์ทรงเลือกผู้ถ่อมใจ ขอมไว้วางใจในพระองค์ และดาวิดก็เรียนรู้ว่าเขาจะไว้วางใจในพระเจ้าได้อย่างสิ้นเชิงในเรื่องทุกสิ่งทุกอย่าง

การปิดประชุม

เด็กบางคนไม่ยอมไว้วางใจพระเจ้าเหมือนอย่างดาวิด พวกเขาไม่ได้อยู่กับใกล้ชิดสนิทสนมกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเขา และเชื่อฟังทำตามพระคำภีร์ บางครั้งเขาเป็นเหมือนแกะน้อยที่ไม่เชื่อฟัง ที่ไม่ยอมอยากติดตามผู้เลี้ยงของเขาเลย

แกะน้อยจะเดินไปตามทางซอกแซกซึ่งนำไปสู่หน้าผา และหุบเขาลึก ร้ายยิ่งกว่านั้นก็คือ พาแกะอื่น ๆ ให้หลงทางไปด้วย คนเลี้ยงที่รักแกะรู้ว่ามิวิธีเดียวเท่านั้นที่จะสอนแกะให้ติดตามได้ ก็คือ หักขาแกะเสียข้างหนึ่ง เขาก็เลยหักขาแกะเสียข้างหนึ่ง หลังจากนั้นเมื่อคนเลี้ยงเข้าไปดูแกะครั้งแรก มันจะพยายามกอดเขา แต่ต่อมาอีกไม่กี่วันแกะนั้นก็จะมีใจที่ผู้เลี้ยงนำอาหารไปให้มันกิน และบางทีมันถึงกับ

เลียมือคนเลี้ยงด้วยความรักด้วย มันได้เรียนรู้แล้วว่าทางดีที่สุดก็คือติดตามผู้เลี้ยงที่ดีไปอย่างใกล้ชิดตลอดเวลา

เมื่อแกะน้อยหายดีแล้ว ก็ไม่มีแกะตัวใดในฝูงที่เชื่อฟังดีเหมือนแกะน้อยตัวนั้น แกะน้อยตัวนั้นฟังเสียงผู้เลี้ยง และติดตามไปอย่างใกล้ชิดเสมอ และเป็นตัวอย่างแก่แกะอื่น ๆ อีกด้วย

หนูทั้งหลาย เมื่อเรารับเชื่อพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยของเราแล้วพระเจ้าก็ทรงต้องการให้เราติดตามพระองค์ไปอย่างใกล้ชิด พระองค์ทรงต้องการให้เราเรียนรู้พระคำของพระองค์ และให้เราสนทนากับพระองค์ในการอธิษฐานทั้งทรงอยากให้เรายอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ในเรา พระองค์ทรงต้องการให้เราขยันเล่าเรื่องพระองค์ให้คนอื่นฟังด้วย

ถ้าเราไม่ได้อยู่กับใกล้ชิดพระเยซูเจ้าหลังจากที่เราได้เชื่อในพระองค์แล้ว พระเจ้าจะทรงให้ความทุกข์ยากลำบากต่าง ๆ เข้ามาในชีวิตเรา จนกว่าเราจะยอมเชื่อฟังพระองค์ เช่นเดียวกับผู้เลี้ยงแกะได้หักขาแกะเสียข้างหนึ่งเพื่อสอนให้มันเชื่อฟัง หนูรู้ไหมว่าไม่มีทางอื่นใดที่จะได้ความสุขนอกจากไว้วางใจและเชื่อฟังพระเยซูเท่านั้น

อาจจะมีเด็กบางคนในวันนี้ ที่ยังไม่เคยรับเชื่อพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขาเลย ครูแน่ใจว่าหนูอยากจะได้รับเชื่อพระองค์ก่อนหนูกลับบ้าน เมื่อเลิกเรียนแล้ว ขอให้หนูอยู่อีกสักครูหนึ่งและครูจะช่วยหนูและนำหนูว่าจะรับพระเยซูได้อย่างไร (ขอให้ครูเล่าโดยใช้หนังสือที่ไม่มีคำเขียน ในการแนะนำเด็ก)

บทที่ 3 ดาวิดกับโยนาธาน

ข้อพระคัมภีร์สำหรับครู สดุดี 23,1 ซามูเอล 18 ถึง 20:42

ข้อท่องจำ “ทรงฟื้นจิตวิญญาณของข้าพเจ้า พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปในทางชอบธรรม เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ (สดุดี 23:3)

เรื่องประกอบที่เร้าความสนใจ

หนูจำได้ไหมว่าในบทเรียนก่อน ที่มาจากบทเพลงสดุดี เราได้เรียนเรื่องผู้เลี้ยงแกะกับการเฝ้าเลี้ยงดูแกะของเขา เราได้เรียนรู้ว่าผู้เลี้ยงออกไปจากคอกแต่เช้าตรู่พร้อมกับฝูงแกะของเขา เพื่อนำมันไปยังทุ่งหญ้าเขียวสดและน้ำนิง (รูปภาพแผ่นที่ 3 ให้เด็กดู)

ผู้เลี้ยงแกะเดินนำหน้าแกะเสมอ เขาไม่เคยเดินต้อนแกะเลย และไม่เคยเดินข้างหลังแกะด้วย

หนูคิดใจใหม่ที่ผู้เลี้ยงของเราคือพระเยซูคริสต์เจ้าที่ทรงนำหน้าเราด้วยและพระองค์ก็ไม่ทรงอยู่ข้างหลังเราเลย พระเจ้าตรัสถึงคนที่รับพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเข่าว่า พวกเขาเป็นคนของพระองค์ และเป็นแกะในทุ่งหญ้าของพระองค์ ดังนั้นเราจึงหวังพึ่งพระองค์ได้ว่าพระองค์ก็ทรงนำเราทุก ๆ วัน เช่นเดียวกับผู้เลี้ยงแกะธรรมดาทั่วไปในโลกนำแกะของเขาเหมือนกัน

คนที่รู้เรื่องแกะดีได้บอกว่าแกะเล็ก ๆ แต่ละตัวจะปลีกตัวออกจากฝูง ไปหาผู้เลี้ยงของมันวันละครั้งและร้องเบา ๆ ว่า “เบ๊ะ เบ๊ะ”

ผู้เลี้ยงแกะรู้ว่านี่หมายความว่าอะไร เขาจะยื่นมือออกมาจับลูกแกะตัวนั้นถูมูกมัน ตบหลังของมันเบา ๆ และกระซิบถ้อยคำที่แสดงความรักที่หุของมันเป็น แกะน้อยก็แสดงความรักต่อผู้เลี้ยงโดยสืตัวไปมาที่ขาของผู้เลี้ยง ถ้าผู้เลี้ยงนอนอยู่ก็จะเลียหูของผู้เลี้ยงด้วย และมันพยายามทำทุกอย่างเพื่อแสดงให้ผู้เลี้ยงรู้ว่ามันรักเขา

เมื่อได้แสดงความรักต่อกันอยู่สักครู่หนึ่งแล้ว แกะน้อยก็จะกลับไปเข้าฝูงอย่างมีความสุขเบิกบานใจ เพราะมันรู้ว่าผู้เลี้ยงรักมัน

หนู ๆ ที่เป็นคริสเตียนแล้ว ในวันหนึ่ง ๆ หนูเคยใช้เวลาสักครู่หนึ่งหรือเปล่า เพื่อบอกพระเยซูเจ้าว่า หนูรักพระองค์มากแค่ไหนพระองค์ทรงคอยฟังหนู เพราะพระองค์ทรงรักหนูมากเหลือเกิน

บางครั้ง ในขณะที่ผู้เลี้ยงกำลังเดินนำหน้าฝูงแกะไป จะมีแกะตัวหนึ่งเห็นว่าทางอื่นดีกว่า ทุ่งที่โน้นอาจมีหญ้าเขียวสดกว่า ดังนั้นมันก็ออกเดินไปทางนั้น แต่ตามทางอาจจะมีสัตว์ป่า หรือหลุมซึ่งแกะข้ามไปไม่ได้ผู้เลี้ยงรู้จักทางทุกทางดี และจะนำแกะไปอย่างปลอดภัย แต่บางครั้งก็อาจจะมีแกะสักตัวหนึ่งที่คิดว่ามันรู้ดีกว่าใคร ๆ หมด และพยายามเดินไปตามทางของมันเอง ผู้เลี้ยงก็ต้องออกค้นหาแกะ

ตัวที่หลงทางไปนั้นและนำมันกลับมา นี่แหละคือความหมายของบทเพลงที่เราท่องจำวันนี้ คือว่า “ทรง
ฟื้นจิตวิญญาณของข้าพเจ้า” ฟื้นจิตวิญญาณหมายความว่า “นำชีวิตกลับมา”

หนูทั้งหลาย บางครั้งเราซึ่งรับเชื่อพระเยซูแล้ว ก็เป็นเหมือนแกะที่หลงทาง คือหลงจากพระ
เยซูคริสตเจ้าพระผู้เลี้ยงของเรา ขอให้เราอธิษฐานว่าเมื่อเราหลงทางไปเมื่อไร ก็ขอให้เราได้เห็นความผิด
ของเราทันทีและยอมให้พระเยซูคริสตเจ้าทรงนำเรากลับมา

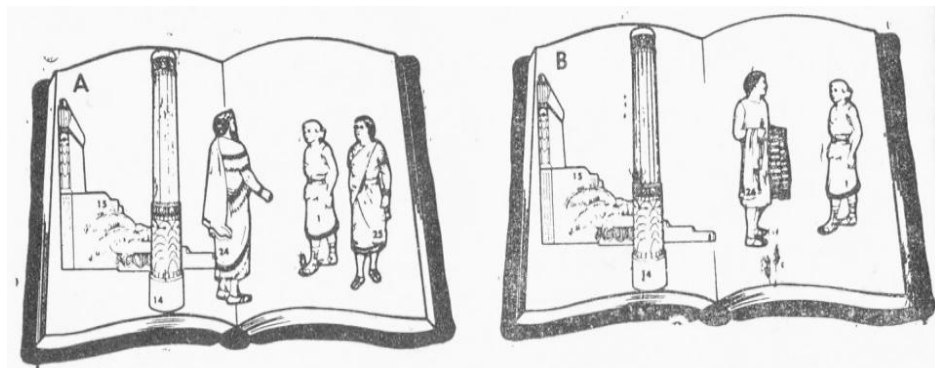
เมื่อเราไม่อ่านพระคำของพระเจ้าหรือไม่สนทนากับพระเจ้าในการอธิษฐาน หรือไม่เล่าเรื่อง
พระองค์ให้คนอื่นฟัง เราก็หลงหายไปจากพระเจ้าและจำเป็นต้องกลับไปคืนดีกับพระองค์ เราจะต้อง
สารภาพความผิดบาปของเรา คือการหลงทางต่อพระเจ้า ความผิดนั้นพระองค์ก็จะทรงยกโทษให้เรา
และชำระเราให้สะอาด (1 ยอห์น 1:9)

ชาวอาฟริกันคนหนึ่งเห็นเด็กหญิงกำลังเย็บผ้าอยู่ที่อธิษฐานในใจว่า “โอ พระองค์เจ้าข้า
พระองค์ทรงเป็นเข็ม และข้าพเจ้าเป็นด้าย” ชายผู้นี้เกิดความอยากจะติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้าไป
เช่นเดียวกับด้ายติดตามเข็ม หนู ๆ เราควรมีความต้องการอย่างนี้ด้วย และขณะที่เราติดตามพระเยซูเจ้าผู้
ทรงรักเราและทรงสละชีวิตเพื่อเราอย่างใกล้ชิดนี้เอง พระองค์ก็จะทรงนำเราในทางที่ดีที่สุด

ดาวิดได้ไว้วางใจพระเจ้าและติดตามพระองค์ไป พระเจ้าได้ทรงนำดาวิดให้ฆ่าโกลิแอธ และได้
ทรงนำเขาให้เข้าไปอยู่ในวังของกษัตริย์ซาอูล ณ ที่นี้เองที่พระองค์ได้ทรงประทานเพื่อนที่ดียิ่งคนหนึ่ง
ให้แก่เขา

การเล่าเรื่อง

ฉากหนึ่ง ดาวิดกับโยนาธานทำสัญญาไมตรีต่อกัน (1 ซามูเอล 18:1-5)

พื้นภาพหลัง ภายในพระราชวัง รูปเลข 15,14,24,1,25,26

การมีเพื่อนที่ดีที่ไว้ใจและพึ่งพาอาศัยได้นั้น เป็นเรื่องประเสริฐมิใช่หรือ ดาวิดก็มีเพื่อนชนิดนี้
ใครรู้จักชื่อเขาบ้าง ถูกแล้ว เขาชื่อโยนาธานเป็นโอรสของกษัตริย์ซาอูลนั่นเอง

ในวันที่ดาวิดกลับมาจากการฆ่าโกละยัธนั้น เขาก็ได้เข้าเฝ้ากษัตริย์ซาบูล ในขณะที่เขากำลังพูด เรื่องราวต่าง ๆ แก่กษัตริย์อยู่นั้น ก็มีอีกคนหนึ่งฟังอยู่ด้วย คนนี้คือโยนาธานนั่นเอง โยนาธานกำลังนิยม ชมชอบในความเก่งกล้า ความสุภาพและการถ่อมตัวของดาวิดมาก เมื่อโยนาธานกำลังฟังดาวิดพูดใจ ของโยนาธานก็นึกรักดาวิด พระคัมภีร์บอกเราว่าโยนาธานรักดาวิดมากเหมือนโยนาธานรักตัวเอง

กษัตริย์ซาบูลจึงทรงรับดาวิดเข้ามาอยู่ในพระราชวัง ดาวิดกลายเป็นเหมือนโอรสของกษัตริย์ และมีความเป็นอยู่เหมือนโอรสของกษัตริย์! ไม่เป็นเด็กเลี้ยงแกะผู้ยากจนอีกแล้ว

โยนาธานมีความสุขมากที่ดาวิดมาอยู่กับท่าน โยนาธานกับดาวิดได้สัญญากันว่าจะแสดงความ เมตตาต่อกับเสมอ เพื่อให้สัญญานั้นมั่นคงยิ่งขึ้น โยนาธานจึงถอดเครื่องทรงออกและให้ดาวิดสวม โยนาธานให้กระเปาะและเข็มขัดของเขาแก่ดาวิดด้วย แน่ทีเดียว โยนาธานคงต้องรู้ว่า ดาวิดจะได้เป็น กษัตริย์ต่อจากซาบูลผู้เป็นพระราชบิดาของเขา

โยนาธานเป็นโอรสแท้ ๆ ของซาบูล และตามปกติจะได้เป็นกษัตริย์ต่อจากพระราชบิดาของ เขา แต่โยนาธานรู้ว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกดาวิดไว้แล้วให้เป็นกษัตริย์ แต่เพราะโยนาธานไม่ได้เป็นคน เห็นแก่ตัวเลย เขาจึงยินดีที่ดาวิดจะได้เป็นกษัตริย์ เขารักดาวิดจริง ๆ รักอย่างสุดจิตสุดใจทีเดียว และ อยากให้สิ่งที่ดีที่สุดแก่ดาวิดแทนที่จะหวงเอาไว้เอง

พระคัมภีร์บอกเราว่า มิตรสหายย่อมรักกันอยู่ทุกเวลา (สุภาษิต17:17) และบอกเราด้วยว่า “มิตร สหายที่สนิทยิ่งกว่าพี่น้องก็มี”(สุภาษิต18:24) หนูรู้ใหม่ว่ามิตรสหายของหนูนั่นคือใคร ถูกแล้ว มิตร สหายผู้นี้ก็คือ พระเยซูคริสตเจ้านั่นเอง

หนูทุกคนรู้จักพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและเป็นมิตรสหายของหนูแล้วหรือยัง พระองค์ ทรงเป็นสหายที่ดีที่สุดที่เด็ก ๆ ทั้งหลายไม่เคยมีมาก่อนเลย เมื่อเรารับพระเยซูเจ้าเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ของเราแล้ว พระองค์ก็เสด็จมาสถิตอยู่ในใจของเรา หนูเห็นหรือยังว่าพระองค์ทรงสนิทกับเรามากแ ก่ ไหน เป็นความสุขจริง ๆ ที่จะมามีเพื่อนที่รักและอยู่ใกล้ชิดกับเราอย่างนั้น เมื่อเรามีพระเยซูเจ้าแล้ว แม้ว่า เราอาจจะไม่มีเพื่อนอื่นอีกมากมายก็ตาม แต่เราก็ไม่มีวันเหงาเลย

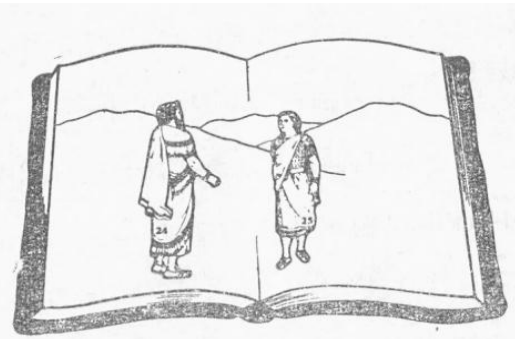
ตลอดเวลาที่ดาวิดอยู่ในพระราชวัง ซาบูลทรงใช้ให้ไปไหน เขาก็ไปทั้งนั้น พระคัมภีร์บอกเรา ว่าเขาประพฤติดัวเรียวรี้อย ประชาชนก็รักและข้าราชการของซาบูลก็ได้ไว้วางใจ

ฉากสอง โยนาธานทูลอ้อนวอน

ให้ไว้ชีวิตดาวิด (1 ซามูเอล 19:4-7)

พื้นภาพหลัง ที่กลางแจ้ง รูป 24,25

ในไม่ช้า ซาบูลก็ทรงทราบว่ประชาชนพากันรักดาวิดยิ่งกว่ารักซาบูลเสียอีก! ซาบูลจึงโกรธมาก

และอีกนัยด้วย ตั้งแต่บัดนั้นมากษัตริย์ก็คอยหาโอกาสจะฆ่าดาวิดเสีย พระองค์ทรงบอกโยนาธานและข้าราชการทุกคนให้พยายามฆ่าดาวิดด้วย

แต่โยนาธานผู้เป็นเพื่อนที่พระเจ้าได้ทรงประทานให้ดาวิด ไว้ให้คอยช่วยเหลือและป้องกันดาวิดนั้น ได้ทูลซาอูลพระราชบิดาถึงความดีความชอบของดาวิดว่า “ขออย่าให้พระราชบิดาลงพระราชอาญาแก่ดาวิดผู้ทาส ด้วยเขาไม่ได้ทำผิดต่อพระองค์ ราชการของเขาก็เป็นที่ชอบแก่พระองค์อยู่แล้ว ด้วยเขายอมสละชีวิตของเขาฆ่าชาวฟาริสี และพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้บรรดาพลอิสราเอลได้ชัยชนะใหญ่ยิ่ง ท่านได้ทอดพระเนตรดูก็เห็นเป็นที่โสมนัสยินดี เหตุไฉนจึงจะมุ่งหมายเอาชีวิตของผู้ที่ไม่มีผิดโดยหาเหตุมิได้”

ซาอูลก็เชื่อฟังโยนาธานผู้เป็นโอรสของพระองค์จึงตรัสว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด จะไม่ประหารชีวิตเขาเสียฉันนั้น”

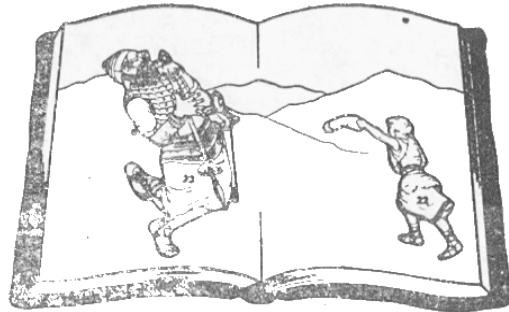
หลังจากที่กษัตริย์ซาอูลได้ทรงสัญญากับโยนาธานว่าจะไม่ฆ่าดาวิดแล้ว โยนาธานก็รีบไปยังที่ที่ดาวิดซ่อนตัวอยู่ โยนาธานเล่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นให้ดาวิดฟัง และเล่าคำสัญญาของพระราชบิดาของเขาให้ดาวิดฟังด้วย แล้วโยนาธานก็พาดาวิดมาเฝ้าซาอูล และดาวิดก็ได้อยู่ในพระราชวังเหมือนแต่ก่อน

ฉากสาม โยนาธานป้องกันดาวิด

(1 ซามูเอล 20:1-24)

พื้นภาพหลัง ที่กลางแจ้ง รูปเลข 27,18,25

หนูทั้งหลาย ซาอูลเป็นกษัตริย์ที่ชั่วร้าย เพราะซาอูลไม่เชื่อฟังพระเจ้านั่นเอง ดาวิดจึงได้รับเลือกให้เป็นกษัตริย์แทน

ซาอูลไม่ได้รับรักษาคำสัญญาที่ว่าจะไม่ฆ่าดาวิด แต่ซาอูลหาโอกาสจะฆ่าดาวิด ดาวิดจึงต้องหนีไปที่นั่นบ้างที่โน้นบ้าง เพื่อความปลอดภัยดาวิดพูดกับโยนาธานว่า “แต่ทว่าพระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ และท่านยังเป็นอยู่แน่ฉันใด ในระหว่างข้าพเจ้ากับความตาย มีแต่ก้าวเดียวแน่ฉันนั้น” โยนาธานจึงสัญญากับดาวิดว่า “ท่านจะปรารถนาสิ่งใด เราจะอนุเคราะห์สิ่งนั้นให้แก่ท่าน”

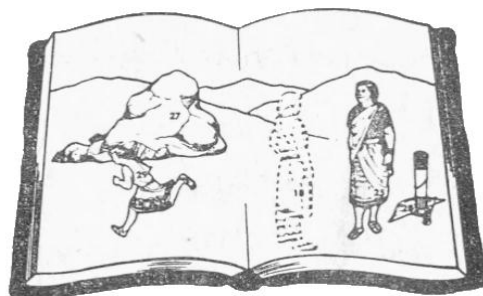
ดาวิดกับโยนาธานก็เดินไปด้วยกันในทุ่งนา โยนาธานสัญญากับดาวิดว่า ถ้าพระราชบิดาของโยนาธานจะฆ่าดาวิดเมื่อไร โยนาธานจะบอกให้ดาวิดรู้ตัวเพื่อจะได้หนีไปได้ แล้วโยนาธานก็พูดว่า “ใช่ว่าท่านจะแสดงความเมตตากรณา เพราะเห็นแก่พระเยโฮวาห์ ในระหว่างเมื่อเรายังมีชีวิตอยู่ ไม่ให้เราถึงแก่ความตาย และมิหวั่นไหวขณะเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงทำลายศัตรูของดาวิดให้ขาดจากพื้นดินทั้งสิ้น” โยนาธานก็ทำสัญญาไว้กับดาวิดหรือที่เรียกว่าผูกไมตรี เพราะทั้งสองคนรักกันมาก

โยนาธานได้กะแผนการนี้ไว้อย่างหนึ่งซึ่งเขาได้เล่าให้ดาวิดฟัง คือถ้าในวันรุ่งขึ้น พระราชบิดาของโยนาธานตั้งพระทัยจะฆ่าดาวิด โยนาธานก็จะออกมาที่ทุ่งนาที่ซึ่งดาวิดกำลังซ่อนตัวอยู่ โยนาธานจะยิงเป้าด้วยบูกธนูสามดอก แล้วโยนาธานจะให้เด็กรับใช้ไปเก็บธนูมา ถ้าโยนาธานพูดกับเด็กรับใช้ว่า “ลูกธนูอยู่ข้างนี้” ก็หมายความว่าดาวิดปลอดภัย และซาอูลจะไม่ฆ่าดาวิดในวันนั้น แต่ถ้าโยนาธานพูดกับเด็กรับใช้ว่า “ลูกธนูอยู่ข้างโน้น” ก็ขอให้ดาวิดรู้ว่ากษัตริย์ทรงพยายามหาทางฆ่าดาวิดอยู่ ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสั่งให้ดาวิดหนีไปเสีย ดังนั้นดาวิดก็ไปซ่อนตัว และโยนาธานก็กลับไปพระราชวังจากสี่ โยนาธานเตือนดาวิด

(1 ซามูเอล 20:25-42)

พินภาพหลัง ที่กลางแจ้ง รูปเลข 27,25,28,29,18

เมื่อกษัตริย์ซาอูลประทับที่โต๊ะจะเสวยอาหาร และทรงเห็นดาวิดไม่ได้อยู่ที่นั่นพระองค์ทรงโกรธมาก พระองค์ทรงหันไปทางโยนาธานซึ่งกำลังนั่งร่วมโต๊ะอยู่และตรัสว่า “จงใช้คนไปจับตัวดาวิดกุมมาให้เรา เพราะเขาจะต้องตายเป็นแน่”

แต่โยนาธานทูลถามพระราชบิดาว่า “จะประหารชีวิตดาวิดทำไมเขาได้ทำผิดอะไร” ซาอูลก็ยังโกรธมาก พระองค์ทรงอยากจะฆ่าแม่แต่โยนาธานเอง โยนาธานก็ลุกขึ้นจากโต๊ะ และวันนั้นทั้งวันโยนาธานไม่ได้รับประทานอาหารเลย เพราะว่าพระราชบิดาได้ทรงกระทำต่อดาวิดอย่างน่าอับอาย

รุ่งขึ้นเข้าโยนาธานก็ออกไปยังทุ่งนาตามที่ได้ตกลงกันไว้แก่ดาวิด โยนาธานเอาเด็กรับใช้ไปด้วยคนหนึ่ง โยนาธานบอกเด็กรับใช้ว่า “จงวิ่งไปหาลูกธนูที่เรายิงไป พอเด็กรับใช้วิ่ง โยนาธานก็ยิงธนูเลขว้ำหน้าเด็กไป เมื่อเด็กไปที่ลูกธนูตก โยนาธานก็ร้องบอกเด็กคนนั้นว่า “ลูกธนูอยู่ข้างโน้นมิใช่หรือ จงรีบไปอย่าได้หยุด” แล้วเด็กก็เอาลูกธนูกลับมาให้โยนาธานผู้เป็นนาย เด็กรับใช้นั้นไม่รู้เรื่องอะไรเลยที่โยนาธานได้สัญญาไว้กับดาวิด และไม่รู้ด้วยว่าดาวิดกำลังซ่อนตัวอยู่ใกล้ ๆ ที่ที่โยนาธานได้ยิงธนูนั้น

โยนาธานได้ฝากเครื่องธนูไว้กับเด็กรับใช้ และสั่งให้ถือกลับไปในเมืองเมื่อเด็กรับใช้ไปแล้ว ดาวิดก็ออกมาจากที่ซ่อน โยนาธานวิ่งเข้าไปหาดาวิด ต่างก็จูบกันและร้องไห้ เพราะรู้กันแล้วว่าเดี๋ยวนี้ดาวิดต้องรีบหนีไป เพื่อซาอูลจะได้ฆ่าเขาไม่ได้ ดาวิดกับโยนาธานไม่อยากจากกันเลยเพราะว่าทั้งสองรักกันมากเหลือเกิน ก่อนที่จะจากกัน ทั้งสองได้เตือนกันไม่ให้ลืมสัญญาต่อกันที่ว่า จะเมตตาต่อกันไปจนตลอดชีวิต และถ้าคนหนึ่งตายไปก่อน อีกคนหนึ่งจะเมตตาต่อลูกหลานที่ยังเหลืออยู่ด้วย เป็นคำสัญญาไม่ใช่เพียงสำหรับตัวคนทั้งสองเท่านั้น แต่ถึงลูกหลานของคนทั้งสองด้วย ทั้งดาวิดและโยนาธาน

จากกันด้วยความอาลัยอย่างยิ่ง เขาทั้งสองรู้ว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขา จะทรงนำเขาให้มีความสุข
ใจ

แทนที่ดาวิดจะถือสิทธิ์ที่เป็นกษัตริย์เขากลับยอมหลบหนีไป หนีเห็นใหม่ องค์พระผู้เป็นเจ้ายัง
ทรงนำดาวิดให้เดินในทางชอบธรรมและพระองค์ทรงดูแลรักษาเขา และดาวิดก็ยังคิดถึงตามพระผู้เลี้ยง
ของเขาไม่อย่างใกล้ชิด

การปิดประชุม

มีโคลงบทหนึ่งที่กำลังถึงกตัญญูว่า มันถูกพายุพัดไปที่ทะเลที่แรกมันบินด้านลมอยู่ครู่หนึ่ง
แล้วมันก็ยอมให้ลมพัดพาตัวมันไป มันถูกลมพัดพาไปถึงฝั่งทะเลที่มีอากาศอบอุ่น มีทุ่งหญ้าเขียวสด
และมีป่าไม้ ถ้าเราสนทนากับพระเจ้าบ่อย ๆ ไม่ขัดขืนพระองค์เหมือนนกที่ด้านลมในครั้งแรก ยอมทำ
ตามน้ำพระทัยของพระองค์เหมือนนกที่ยอมให้ลมพัดพาไปในครั้งหลัง แล้วพระองค์จะประทานความ
สงบและความยินดีให้แก่เราด้วย

หนู ๆ ในตอนต้นของบทเรียนนี้เราได้พูดถึงเรื่องแกะ มันมักหลงทาง แทนที่เดินตามทางที่ผู้
เลี้ยงนำไปนั้น ข้อพระธรรมในอิสยาห์ 53:6 ก็บอกเราถึงเรื่องนี้ ครูจะอ่านให้หนูฟัง “เราทั้งหลายได้หลง
ทางไปเสียแล้วเช่นเดียวกับแกะ เราต่างคนก็หันไปตามทางของตนเอง” แทนที่เราจะเดินไปตามทางที่
พระเจ้าทรงกำหนดให้ หมายความว่า ทุกคนได้ทำบาป ความผิดบาปก็คือการตามใจตัวเองที่จะทำให้
พระเจ้าพอพระทัยเช่นพูดปด หรือการเอาของของคนอื่น มาเป็นของของเรา

มีกี่คนไม่เคยพูดโกหกเลย ขอให้เราจำไว้เสมอว่า พระเจ้าตรัสว่าทุกคนได้ทำผิดบาปทุกคน
หมายถึงครูและหมายถึงหนูด้วย !

ความบาปได้กั้นเราไม่ให้เข้าสู่สวรรค์ เราไปสวรรค์ไม่ได้ในเมื่อเราเป็นคนบาป เพราะจะทำให้
สวรรค์ที่สวยงามของพระเจ้าเสีย แต่พระเจ้าได้ทรงรักเรามากจึงได้ทรงเตรียมทางไว้ให้เราแล้ว เพื่อเรา
จะไปอยู่กับพระองค์ตลอดไปเมื่อเราจากโลกนี้ไปแล้ว

ข้อความต่อไปในข้อพระคัมภีร์ข้อนี้ก็คือ “และพระเยซูคริสต์ทรงให้บาปผิดทั้งหมดของพวกเรา
ตกอยู่กับเขานั่น” หนูทั้งหลาย ไม่กางเขนทำให้หนูนึกถึงอะไร ถูกแล้ว ทำให้เรานึกถึงองค์พระเยซูเจ้า
พระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า ผู้ทรงถูกตรึงไว้บนไม้กางเขนนั่น ทำไมพระองค์ต้องทรงถูกตรึงบนไม้
กางเขนล่ะ ก็เพื่อพระเจ้าทรงให้ “บาปผิดทั้งหมดของพวกเรา ตกอยู่กับพระองค์” เมื่อพระเยซูทรงถูก
ตรึงบนไม้กางเขนพระเจ้าได้ทรงให้บาปผิดทั้งหมดของหนูและบาปผิดทั้งหลายของครูตกลงบนพระ
เยซู พระเยซูได้ทรงตายเพื่อรับเอาความบาปของเราไป พระองค์ได้ทรงตายแทนเรา เพื่อเราจะได้ไม่ต้อง
รับโทษความบาปของเรา

หนูได้รับพระเยซูไว้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของหนูเองแล้วหรือยังหนูรับได้ และไม่ควรปฏิเสธไม่รับพระองค์ ในเมื่อพระองค์ทรงรักหนูมากจนกระทั่งทรงยอมตายแทนหนู ในขณะที่เราอธิษฐานในพวกหนูมีสักกี่คนที่จะยอมพูดว่า “หนูเป็นคนบาป ได้ทำผิดบาปแล้ว หนูต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด หนูขอรับพระเจ้าเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของหนูเดี๋ยวนี้” และหนูขอขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงตายแทนหนู”

ถ้าหนูจะยอมรับพระเยซูในขณะที่กำลังหลับตา ขอให้หนูยื่นขึ้นเงิบ ๆ และว่าคำอธิษฐานตามครุณะ และเมื่อเลิกเรียนแล้ว ขอให้รอดอยู่อีกสักครู่หนึ่ง ครูจะช่วยให้หนูเข้าใจดียิ่งขึ้นว่า พระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้อย่างไร

บทที่ 4 ดาวิดไว้ชีวิตกษัตริย์ซาอูล

ข้อพระคัมภีร์สำหรับครู สดุดี 23, 1 ซามูเอล 26:1-25

ข้อท่องจำ “แม้ว่าพระองค์จะเดินไปตามหุบเขาเงามัจจุราช ข้าพระองค์ก็ไม่กลัวอันตรายใด ๆ เพราะพระองค์สถิตกับข้าพระองค์สถิตกับข้าพระองค์คทาและธรรพระกรของพระองค์เล่าโลมข้าพระองค์” (สดุดี 23:4)

เรื่องประกอบที่เร้าความสนใจ

เด็กหญิงเล็ก ๆ คนหนึ่งชื่อจันทนา เพิ่งเคยขึ้นรถไฟครั้งแรกเมื่อกลับมาบ้านก็เล่าประสบการณ์ที่น่าตื่นเต้นให้คุณยายของเธอฟัง จันทนาพูดว่า “เมื่อรถไฟไปถึงทะเลสาบ หนูตกใจเกือบตายแน่ๆค่ะ รถไฟวิ่งตรงเข้าไปที่ทะเลสาบ แต่ก็ไม่ยักเป็นไร เพราะได้มีคนสร้างสะพานข้ามทะเลสาบไว้แล้ว”

ในสดุดีบทที่ 23 ของเรานี้ เราจะเรียนว่า บางครั้งแคะต้องเดินผ่านไปตามหุบเขาที่มีด แต่เมื่อแคะเดินผ่านหุบเขาเหล่านั้น ผู้เลี้ยงก็อยู่ที่นั่นข้างหน้าแคะ ดังนั้นแคะจึงไม่ต้องกลัวอันตรายใด ๆ เลย (ดูรูปภาพรูปเลข 4 ให้เด็กดู)

เราได้เรียนแล้วว่า ทุก ๆ วันผู้เลี้ยงนำแคะไปยังที่ ๆ มีน้ำดื่มและมีอาหารกิน บางครั้งทางเดินนั้นก็ต้องผ่านหุบเขาที่มีภูเขาสอง ๆ อยู่ข้างทางผู้เขียนบทเพลงสรรเสริญเรียกหุบเขาเหล่านี้ว่า “หุบเขาเงามัจจุราช” เพราะในหุบเขาที่มีดเหล่านี้มีอันตรายหลายอย่างด้วย อาจจะมีสัตว์ป่าอยู่ตามซอกหิน หรือโจรคอยแย่งชิงแคะ หรือแคะอาจจะกัดแคะก็ได้

แต่แคะไม่กลัวอันตรายแม้แต่น้อย ทำไมละ เพราะแคะรู้ว่าผู้เลี้ยงอยู่ข้างหน้านั้นแล้ว กำลังนำและเฝ้าคุ้มครองอยู่ทุก ๆ ขณะ มันเพียงแต่ไว้วางใจผู้เลี้ยงเท่านั้น! พระเจ้าทรงพระประสงค์ให้ผู้เชื่อในพระองค์ไว้วางใจในพระองค์เหมือนกัน!

เราทุกคนมีความทุกข์ความลำบากใจไหม บางครั้งเรามีความกลัวและไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรดี แต่ถ้าเราได้รับพระเยซูเจ้าเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราแล้ว สิ่งที่เราต้องทำก็คือ เราต้องเพียงระลึกว่าพระองค์ทรงเป็นผู้เลี้ยงที่ดีเหมือนที่เราอ่านพบแล้วในพระคัมภีร์ พระองค์จะทรงนำเราผู้เป็นแคะของพระองค์ไปอย่างปลอดภัยฝ่า “หุบเขาแห่งความทุกข์ลำบาก” และทรงนำเราออกมาสู่ทางอีกด้านหนึ่งซึ่งมีความสุขเบิกบาน

หนูรู้จักพระเยซูเจ้าเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของหนูแล้วหรือยัง หนูรับพระองค์ไว้ในจิตใจของหนูแล้วหรือยัง ถ้าหนูรับพระองค์แล้ว หนูก็ไว้วางใจว่าพระองค์ทรงนำหนูให้ผ่านหุบเขาอันมืดมิดได้ แม้ว่าจะเป็นหุบเขาแห่งความตายก็ตาม ถ้าหนูยังไม่ได้รับพระองค์ได้ในวันนี้

ตอนสุดท้ายของข้อท่องจำวันนี้ว่าอย่างไร “คทาและธารพระกรของพระองค์ล้ำโลมข้าพระองค์” หนูรู้ไหม “คทา” แปลว่าอะไร “คทา” แปลว่ากระบอง และ “ธารพระการ” แปลว่าไม้เท้า

ผู้เลี้ยงแกะถือทั้งกระบองและไม้เท้า กระบองเป็นไม้หนัก ๆ ทำจากกิ่งไม้ใหญ่ ที่ปลายด้านหนึ่งดอกเดียวแหลมไว้ทั่วเพื่อทำให้เป็นตะปุมตะปาม และที่ปลายอีกด้านหนึ่งพันไว้ด้วยเชือกหนังยาว ๆ คนเลี้ยงแกะห้อยกระบองไว้กับเอวด้วยเชือกหนังเส้นหนึ่ง

ถ้าสัตว์ป่าหรือโจรพยายามแย่งชิงแกะ คนเลี้ยงก็เอากระบองนี้ตีสัตว์ป่าหรือโจรที่มาแย่งชิงแกะ กระบองนี้ใช้สำหรับตีแกะที่ไม่เชื่อฟังด้วย

ไม้เท้าเป็นไม้ยาว ๆ ที่ปลายข้างหนึ่งงอเป็นขอเกี่ยวได้ ถ้าแกะเดินออกนอกทาง ผู้เลี้ยงก็ใช้ขอนั้นเกี่ยวที่คอของแกะและดึงแกะกลับเข้ามาในทางได้ และบางครั้งแกะก็ตกหน้าผา ผู้เลี้ยงก็ยื่นไม้เท้าลงไป เอาขอเกี่ยวตัวแกะไว้ และดึงขึ้นมาให้ปลอดภัย

ช่างตีเสียมจริง ๆ ที่รู้ว่าผู้เลี้ยงของเราคือพระเยซูเจ้า ก็ทรงเฝ้าดูแลรักษาเราอย่างเอาใจใส่อยู่ทุกวัน ทุกเวลาด้วยเหมือนกัน เมื่อไรก็ตามที่เราเดินไปตามหุบเขาแห่งความทุกข์ลำบาก หรือแม้แต่ความตาย เราไม่ต้องกลัวเพราะพระองค์สถิตอยู่กับเราและทรงช่วยเรา

ดาวิด ผู้ที่พระเจ้าได้ทรงใช้ให้เขียนสดุดีบทที่ 23 ที่ประเสริฐนี้ก็ได้เดินผ่านไปตามหุบเขาอันมืดมิดแห่งความทุกข์ลำบากมาแล้ว และองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ได้สถิตอยู่กับเขาและได้ทรงช่วยเขา

การเล่าเรื่อง

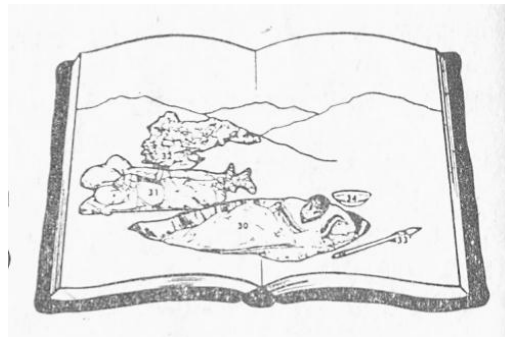
จากหนึ่ง ดาวิดพบซาอูลทรง

นอนหลับ (1 ซามูเอล 26:1-11)

พื้นภาพหลัง ที่เนินเขากลางแจ้งที่

เหมาะสำหรับใช้ในฉากสาม รูปเลข 30-34

หนูทั้งหลายคงจำได้ว่าดาวิดต้องหนี

ต้อง

หนีออกจากพระราชวังของกษัตริย์ซาอูลเพราะกษัตริย์ต้องการจะฆ่าดาวิดเสีย หนูจำได้ไหมว่าทำไมกษัตริย์ซาอูลจึงอยากฆ่าดาวิดเสีย

ในระหว่างหลายเดือนต่อมา ดาวิดต้องหนีไปโน่นมานี่ให้พ้นจากซาอูลและทหารของพระองค์ เมื่อไรก็ตามที่ซาอูลรู้ว่าดาวิดอยู่ที่ไหน พระองค์ก็จะออกติดตามหาดาวิด แต่พระเจ้าได้ทรงคุ้มครองป้องกันดาวิดไว้เสมอ พระองค์ไม่ทรงยอมให้กษัตริย์ซาอูลหาดาวิดพบ

วันหนึ่ง ดาวิดได้หลบซ่อนตัวอยู่ในป่า แต่ซาอูลก็ยังสืบทราบว่าดาวิดอยู่ที่ไหน พระองค์จึงนำทหารสามพันคนออกไปตามหาดาวิดว่า! ซาอูลกับทหารได้ตั้งค่ายอยู่บนเนินเขาใกล้ ๆ ที่ที่ดาวิดกำลัง

ซ่อนตัวอยู่นั้น ดาวิดควรทำอะไร หนีไปเสียหรือไม่ใช่ เพราะว่าพระเจ้าคงให้ดาวิดทราบโครงการของพระองค์ที่ดีกว่า คอยฟังนะ

ดาวิดออกจากที่ซ่อนเข้ามาใกล้พอที่จะเห็นที่ที่ซาอูลตั้งค่ายอยู่นั้นแน่ะ ดาวิดเห็นซาอูลกำลังทรงนอนหลับอยู่ อับเนทหารรักษาพระองค์ก็อยู่ใกล้ ๆ และรอบ ๆ พระองค์ก็ยังมีทหารถึงสามพันคน ทุกคนกำลังนอนหลับอยู่

ดาวิดจึงถามคนที่มากับเขาว่า “ใครจะไปเฝ้าซาอูลกับเราที่ค่าย” อะบิซัยตอบว่า “ข้าพเจ้าจะไป” ดาวิดกับอะบิซัยได้เข้ามายังกองทัพในเวลากลางคืน ซาอูลกำลังทรงนอนหลับอยู่กลางวงเวียน ปีกหอกของพระองค์ไว้ที่คันทิ้งข้างหมอนหนุนพระเศียร มีอับเนทกับหมู่พลโยธา (พวกทหาร) นอนล้อมรอบพระองค์อยู่

อะบิซัยจึงพูดกับดาวิดว่า “วันนี้พระเจ้าทรงมอบศัตรูไว้ในมือของท่านแล้ว บัดนี้ขอให้ข้าพเจ้าเอาหอกนั้นแทงให้ทะลุติดกับดินทีเดียว ‘ไม่ต้องซ้ำอีก’” แต่ดาวิดเป็นคนใจอ่อนโดยเฉพาะอย่างยิ่งดาวิดมีใจอ่อนสุภาพต่อพระเจ้า และเขาต้องการจะทำสิ่งซึ่งพระองค์ทรงพระประสงค์ให้เขาทำเท่านั้น ดาวิดรู้ว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งให้ซาอูลเป็นกษัตริย์หลายปีมาแล้ว และรู้ว่าเมื่อพระเจ้าทรงพร้อมที่จะให้ซาอูลตาย ก็คงจะทรงจัดการด้วยพระองค์เอง ดาวิดพูดกับอะบิซัยว่า “ขอพระเยโฮวาห์ทรงห้ามปรามอย่าให้ข้าพเจ้าเหยียดมือออกต่อผู้ผู้ที่พระองค์ทรงชโลมแล้ว

ฉากสอง ดาวิดเอาหอกกับขวด

น้ำไป (1 ซามูเอล 26:11-12)

พื้นภาพหลัง เหมือนกับฉากหนึ่ง รูปเลข 30-36

แม้ว่าดาวิดไม่ยอมทำอันตรายชาวมูลก็ตาม ดาวิดก็ยังสั่งให้อะบิซัยเอาหอกและขวดน้ำของซาอูล ซึ่งวางอยู่ข้างหมอนของพระองค์ไป อะบิซัยก็ทำตามที่ดา

วิดสั่ง เมื่อทั้งสองจากชาวมูลและทหารของพระองค์ไป ไม่มีใครเห็นเลย ไม่มีใครรู้เลยว่าได้เกิดอะไรขึ้น ไม่มีใครตื่นเลย ทุกคนพากันนอนหลับสนิททีเดียว หนูรู้ใหม่ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น พระคัมภีร์บอกว่า “เพราะองค์พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้หลับสนิท”

น่าประหลาดอัศจรรย์มิใช่หรือ ที่พระเจ้าทรงบันดาลให้ทหารถึงสามพันคนหลับสนิท เพื่อจะทรงป้องกันดาวิดไว้ ถ้ามีสักคนหนึ่งตื่นก็จะปลุกคนอื่น ๆ ให้ตื่นขึ้นด้วย และคงจะล้อมจับดาวิดไว้ได้ในเวลานั้นเอง จงจำไว้ว่าดาวิดมีชีวิตอยู่เพื่อทำสิ่งที่พระเจ้าทรงพอพระทัย เขาอยากทำตามน้ำพระทัยพระเจ้าเท่านั้น

พระเจ้าได้ทรงเลือกดาวิดไว้แล้วให้เป็นกษัตริย์ต่อจากซาอูล พระเจ้าทรงสามารถคุ้มครองดาวิดไว้แม้ว่ามีทหารถึงสามพันคนพยายามเอาชีวิตของดาวิดก็ตาม

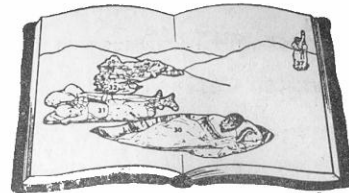
หนู ๆ ที่เป็นคริสเตียนแล้ว ถ้าหนูยังไม่เคยถวายตัวของหนูเพื่อรับใช้พระเจ้า หนูจะถวายตัวเดี๋ยวนี้ไหม แล้วพระเจ้าก็จะทรงคุ้มครองป้องกันหนูและดูแลรักษาหนู ไม่ว่าจะมียะไรเกิดขึ้นก็ตาม นั่นไม่ได้หมายความว่าหนูจะไม่มี ความทุกข์ลำบากเลย แต่หมายความว่า **พระเจ้าจะเสด็จไปกับหนูตลอดเวลาและช่วยในยามทุกข์ลำบากนั้น** แม้ว่าหนูต้อง “เดินไปตามหุบเขาเงามัจจุราช” เหมือนที่ดาวิดได้เดินแล้ว เวลาที่เขาไปเฝ้าซาอูลซึ่งมีทหารถึงสามพันคนคอยฆ่าเขา พระเจ้าจะสถิตอยู่กับหนู หนูไม่ต้องกลัวอันตรายเลย พระเจ้าทรงทำการอัศจรรย์เพื่อดูแลรักษาหนูไว้เหมือนที่พระองค์ได้ทรงดูแลรักษาดาวิดแล้ว ตอนที่พระองค์ได้ทรง “บันดาลให้ทุกคนหลับสนิท”

ฉากสาม ดาวิดร้องเรียกอับเนอร์

(1 ซามูเอล 26:13-16)

พื้นภาพหลัง เหมือนฉากหนึ่ง ดาวิดกับอะบิชัยยืน

อยู่บนยอดเนินเขา รูปเลข 30,31,32,37

หลังจากที่ดาวิดได้เก็บเอาหอกและขวดน้ำของกษัตริย์ซาอูลไปแล้วเขาก็ไปยืนอยู่บนเนินเขาอีกด้านหนึ่ง ซึ่งอยู่ห่างจากซาอูลและทหารของพระองค์ แล้วดาวิดได้ร้องเรียกอับเนอร์แม่ทัพทหารของกษัตริย์ซาอูลว่า “ท่านเป็นคนกล้าหาญ...ทำไมท่านจึงไม่เฝ้ารักษาเจ้านายของท่านผู้เป็นกษัตริย์เล่า เพราะว่ามีคนหนึ่งเข้ามาจะสังหาร (ฆ่า) กษัตริย์เจ้านายของท่านเสีย”

ดาวิดพูดกับอับเนอร์ต่อไปเพื่อไปเพื่อให้ทุกคนได้ยินว่า “ซึ่งท่านทำกริยาอย่างนี้เป็นการไม่สมควร พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ท่านทั้งหลายควรรับโทษถึงชีวิต เพราะเหตุไม่เฝ้ารักษา นายของตนซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงชโลมแล้วแน่ฉันนั้น จงดูหอกของกษัตริย์กับขวดน้ำซึ่งเคยวางไว้ข้างพระเศียร บัดนี้อยู่ที่ไหนเล่า”

หนูคิดว่าอับเนอร์รู้สึกแปลกใจไหม แน่แน่นอนเพราะอับเนอร์ไม่เคยละเลยหน้าที่คุ้มครองป้องกันกษัตริย์เลย ดังนั้นอับเนอร์คงรู้ว่าพระเจ้าได้ทรงช่วยดาวิดก็ได้

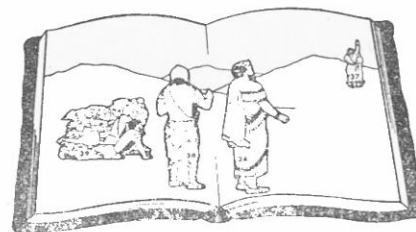
ฉากสี่ ซาอูลตรัสกับดาวิด

(1 ซามูเอล 26: 17-25)

พื้นภาพหลัง เหมือนฉากหนึ่ง รูปเลข

24,37,38,39

กษัตริย์ซาอูลทรงจำเสียงดาวิดได้ จึงตรัสถามว่า “ดาวิดบุตรเอี๋ยนี้เป็นเสียงเจ้าหรือ”

ดาวิดพูดตอบว่า “ข้าแต่กษัตริย์ เป็นเสียงข้าพเจ้า พระองค์ทรงไล่ติดตามข้าพเจ้าด้วยเหตุไร ข้าพเจ้าได้ทำอะไร หรือมีความผิดอย่างไร ดิฉันคือข้าพเจ้า ข้าแต่กษัตริย์..ขออย่าให้โลหิตของข้าพเจ้าตกถึงดินเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ด้วยกษัตริย์ชาติอิสราเอลเสด็จมาเพื่อค้นหาหมัดตัวหนึ่งของคุณผู้ได้ตามนกกระทา (นกชนิดหนึ่ง) ที่ภูเขา”

แล้วกษัตริย์ซาอูลจึงเห็นว่าพระองค์ได้ทรงทำผิดต่อดาวิด และได้ตรัสว่า “ได้ทำผิดแล้ว ดาวิดบุตรเอ็ย จงกลับมาเถิด ด้วยเราจะไม่ทำร้ายแก่เจ้าต่อไป เหตุว่า วันนี้ชีวิตของเราเป็นประเสริฐแก่ตาของเจ้า คุณเถิดเราได้ทำล่วงเกินหลงผิดมากไป”

ดาวิดพูดตอบว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ขอทอดพระเนตรคูหอกเกิด ขอให้คนหนุ่มผู้หนึ่งมารับเอาเถิด... ด้วยพระองค์ทรงมอบท่านไว้ในมือข้าพเจ้าวันนี้ แต่ข้าพเจ้ามิได้เหยียดมือออกต่อผู้ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงชโลมแล้ว คุณเถิดวันนี้ข้าพเจ้าถือว่าพระชนม์ของพระองค์วิเศษนั้นใด ขององค์พระเยโฮวาห์ทรงถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าวิเศษนั้นนั้น ขอพระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากความทุกข์เบียดเบียน (ความทุกข์ลำบาก) ทั้งสิ้น”

หนูทั้งหลาย ความจริงชีวิตของดาวิดนั้นก็ “พิเศษในสายพระเนตรขององค์พระเยโฮวาห์” เพราะพระองค์ทรงเอาพระทัยใส่ดูแลดาวิดเสมอ ๆ ในยามทุกข์ลำบากทุกครั้ง

ดาวิดได้กลับไปยังที่อยู่ของเขา และซาอูลก็เสด็จกลับพระราชวังของพระองค์ ก่อนที่ทั้งสองจะจากที่ที่ซาอูลได้วางแผนการณ์ฆ่าดาวิดนั้นพระเจ้าก็ได้ทรงทำให้แม้แต่ซาอูลก็ต้องอวยพรให้ดาวิด ซาอูลตรัสว่า “ดาวิดบุตรเอ็ย จงรับพรเถิด คงจะสำเร็จการและมีชัยชนะ”

พระเจ้าได้ทรงนำให้ดาวิดพ้นจาก “หุบเขาเงาไม้จุงราช (ความตาย)” และความยากลำบากด้วย หนูทั้งหลาย ทำไมแม้แต่ดาวิดเองพระเจ้าทรงยอมให้มีความทุกข์ลำบากหลายอย่าง ก็เป็นเพราะว่าพระองค์จะทรงสอนเขาให้รู้ที่จะช่วยคนอื่น ๆ ที่มีความทุกข์ลำบาก

วิธีที่ดีที่สุด ซึ่งดาวิดได้ช่วยคนอื่นในยามทุกข์ลำบาก และยังคงกำลังช่วยอยู่ทุกวันนี้ก็คือ โดยเขียนบทเพลงสดุดีที่ประเสริฐยิ่ง ซึ่งอยู่ในพระคัมภีร์ของเรา หนังสือสดุดีซึ่งอยู่ตรงกลางพระคัมภีร์ มีหลาย ๆ ข้อที่ช่วยเราได้ ขอให้คุณแม่คุณพ่อของหนูอ่านให้หนูฟังซิ เป็นข้อที่ไพเราะ และหนูจะได้พบพระพรมากมายในข้อเหล่านั้น ขอให้จำไว้ด้วยว่า พระคัมภีร์แตกต่างกับหนังสือเล่มอื่น ๆ ทั้งหมด พระคัมภีร์เป็นหนังสือของพระเจ้าพระองค์ได้ทรงคลอใจให้ดาวิดและคนอื่น ๆ ให้เขียนตามที่พระองค์ทรงประสงค์จะให้เขียน พระคัมภีร์คือข่าวดีของพระเจ้าที่ทรงมีมาถึงจิตใจของเราช่างอัศจรรย์อะไรอย่างนั้น!

การปิดประชุม

มีเด็กหญิงเล็ก ๆ ชาวอินเดียแดง ชื่อนาสบา เขาอยู่กับคุณพ่อคุณแม่ที่ทุ่งนาแห่งหนึ่งในอเมริกา นาสบาก็มีความทุกข์ลำบากเหมือนดาวิดนาสบากลัวมากทีเดียว คุณพ่อคุณแม่ของนาสบาได้เล่า

ให้ฟังว่า เมื่อคนตายไปแล้ว จะไปอยู่กับผีร้าย เรื่องนี้ทำให้นาสบาไม่มีความสุขเลย เพราะนางสาวรู้ว่าวันหนึ่งเธอก็ต้องตายเหมือนกัน เวลานาสบาคิดถึงเรื่องนี้ขึ้นมาทีไร ตัวก็สั่นด้วยความกลัวทุกที

เมื่อนาสบาโตพอ คุณพ่อคุณแม่ก็ได้ส่งเธอไปเรียนที่โรงเรียนมิชชันแห่งหนึ่ง การอยู่ห่างไกลจากบ้านเป็นเวลานานถึงเก้าเดือนเดี๋ยวนั้นเป็นเหมือนการเดินอยู่ในหุบเขาที่มีดงสนมีดสำหรับนาสบา ที่โรงเรียนนาสบาได้เรียนเรื่องต่าง ๆ จากพระคัมภีร์เป็นครั้งแรก แต่คุณพ่อคุณแม่ของเธอบอกเธอไม่ให้เชื่อพระคัมภีร์ ดังนั้นเธอจึงพยายามไม่ฟังเรื่องเหล่านั้น

นาสบาได้รับชื่อใหม่เวลาอยู่โรงเรียน หนูอยากฐู้ชื่อใหม่ของเธอใหม่ ชื่อ โดโรธี เธอชอบชื่อใหม่นี้ ซึ่งแปลว่า “ของประทานจากพระเจ้า” แม้ว่าเธอไม่เข้าใจว่า ชื่อนั้นมีความหมายว่าอะไรก็ตาม พอโรงเรียนปิดเทอม โดโรธีก็กลับบ้าน การกลับบ้านนั้นสนุกมากเพราะเธอได้ออกจากโรงเรียนมาอยู่ในที่โล่งแจ้งกว้างใหญ่อีกครั้งหนึ่ง และได้เล่นตามเนินเขาซึ่งเธอชอบมาก

ในเวลานั้น ผึ้งเกาะของคุณพ่อได้มีลูกเกาะเล็กขนปุกปุยขาวสะอาดเกิดใหม่อยู่หลายตัว ในขณะที่นาสบากำลังเลี้ยงเกาะอยู่นั้นก็ได้สังเกตเห็นว่าลูกเกาะหายไปตัวหนึ่ง ทำอย่างไรดี ลูกเกาะแต่ละตัวมีค่ามาก

เธอได้ออกเที่ยวค้นหาลูกเกาะน้อยที่หายไปทันที หาแล้วหาอีกในขณะที่นาสบากำลังค้นหาอยู่นั้น ก็คิดถึงเรื่องที่ได้ฟังที่โรงเรียนขึ้นมาได้ถูกแล้ว มีเรื่องเกี่ยวกับผู้เลี้ยงเกาะผู้หนึ่ง ผู้เลี้ยงผู้หนึ่งทรงพระนามว่าพระเยซู ลูกเกาะของพระเยซูก็หายไปตัวหนึ่งเหมือนกัน และพระเยซูได้ทรงออกไปตามหาลูกเกาะตัวนั้น

ในทันใดนั้น นาสบาก็คิดขึ้นว่า ฉันเองก็เป็นเกาะที่หลงหายไปด้วยเหมือนกัน ฉันเป็นลูกเกาะที่หลงหายไปเพราะความผิดพลาด พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อทรงตายแทนฉัน พระองค์ทรงกำลังค้นหาฉันอยู่พระองค์ทรงต้องการช่วยฉันให้รอดพ้นจากความผิดพลาด

นาสบาได้พบลูกเกาะน้อยของเธอ และในขณะที่เธออุ้มมันไว้แนบอกด้วยความยินดีนั้น เธอก็ได้พูดต่อพระเยซูเจ้าว่า เดียวนี้เธอเข้าใจเรื่องที่พระองค์ทรงเป็นผู้เลี้ยงเกาะที่ดีกำลังตามหาลูกเกาะที่หลงหายไป ที่เธอได้ฟังจากโรงเรียนแล้วนั้น เธอรู้ว่าเธอเป็นเกาะน้อยที่หลงหายไป และพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อตามหาเธอ เธออยากให้พระองค์เสด็จเข้ามาในใจและช่วยเธอให้รอดพ้นจากความผิดพลาด

เมื่อนาสบาเปิดจิตใจออกต้อนรับพระเยซูเจ้าในขณะที่อยู่ในทุ่งหญ้านั้น ความกลัวที่มีอยู่ในจิตใจก็หายไปหมด เธอมีความสุขมาก เธอรู้ว่าเมื่อตายไปแล้ว เธอจะไม่ไปอยู่กับผีร้าย เธอจะได้ไปอยู่กับพระเยซูในสวรรค์ และเดี๋ยวนี้เธอเข้าใจแล้วว่าชื่อใหม่โดโรธีนั้น หมายความว่าอะไรเพราะว่าเดี๋ยวนี้เธอได้รับของประทานคือความรอดจากพระเจ้าแล้ว

ครูไม่ทราบว่าคุณสาบาได้ทำผิดอะไรจึงทำให้เธอรู้สึกว่าเป็นคนผิดบาป แต่นาสบารู้ว่าถ้าเธอไม่รับพระเยซูแล้ว เธอก็ยังเป็นคนหลงหายอยู่ ครูไม่ทราบว่าคุณหนูได้ทำผิดอะไรบ้าง แต่พระกัมภีร์กล่าวไว้ว่า “คนทั้งปวงได้ทำผิดทุกคน” (โรม 3:23)

พระเจ้าทรงรักหนูและทรงรักครู พระองค์จึงได้ส่งพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์เจ้า ให้มารับโทษแทนเรา เมื่อหนูเชื่อมั่นว่าพระเยซูทรงรับโทษแทนหนู และหนูยอมรับเอาพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของหนูแล้ว พระองค์ก็จะทรงรับเอาความผิดบาปของหนูไปเสีย

หนูจะทูลขอพระเยซูเดี๋ยวนี้ไหม ให้พระองค์ทรงช่วยหนูให้รอดและทรงรับหนูไว้เป็นลูกของพระองค์ หนูรับพระองค์ได้ในเวลาที่เรากำลังอธิษฐาน “ข้าแต่พระเยซูเจ้า หนูรู้ว่าหนูได้ทำผิดบาปหลายอย่าง หนูเชื่อมั่นว่า พระองค์ได้ทรงรับโทษแทนหนู ขอทรงโปรดเสด็จมาสถิตอยู่ในใจของหนูด้วย หนูขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงช่วยให้หนูรอด อามน”

บทที่ 5 กษัตริย์ดาวิดกับมะฟีโบเชธ

ข้อพระคัมภีร์สำหรับครู สดุดี 23, 1 ซามูเอล 20:14-17 2 ซามูเอล 4:4,9:1-13

ข้อท่องจำ “พระองค์ทรงเตรียมสำหรับให้พระองค์ต่อหน้าต่อตาศัตรูของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเจิมศีรษะข้าพระองค์ด้วยน้ำมัน ชันน้ำของข้าพระองค์ก็ล้นอยู่” (สดุดี 23:5)

เรื่องประกอบที่เร้าความสนใจ

หนูชอบไปเที่ยวและเอาอาหารไปกินด้วยโซ่ไหม ไปเที่ยวอย่างนั้นสนุกมาก ถ้าคุณแม่ไปด้วย คุณแม่ก็จะปูผ้าลงบนพื้นหญ้าเขียวสด แล้วเอาข้าว กับข้าว ไก่ทอด ไข่พะโล้ แองเค็ด ผลไม้และขนมหวานหลายอย่างรวมทั้งไอศกรีมวางลงบนผ้า คุณแม่จัด “สำหรับ” อย่างพิเศษไว้ให้หนู หนูจะได้ทานเลี้ยงกันใหญ่ทีเดียว

ข้อท่องจำของเราวันนี้บอกเราว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงเป็นผู้เลี้ยงที่ดีของเรานั้น ได้ทรงจัดเตรียม “สำหรับ” ไว้ให้เรา และเราทานอาหารในสำรับนั้นได้ทุกเวลา

ครูอยากจะคิดว่าสำรับนั้นเป็นพระคำของพระเจ้า เปรียบเหมือนพระคัมภีร์ พระคัมภีร์เป็นอาหารแท้สำหรับจิตวิญญาณของเรา ซึ่งนำอัครรรย์เหลือกิน เวลาที่เราอ่านพระคัมภีร์ พระเจ้าก็ตรัสกับเราทางพระคำนั้น และถ้าเราทำตามพระคำของพระองค์ พระองค์ก็ทรงให้คำสัญญาต่าง ๆ ที่ประเสริฐแก่เรา เราจะเจริญเหมือนพระเยซูมากขึ้นทุกทีก็โดยที่เราศึกษาพระคำของพระเจ้า เราควรกระหายอยากรู้พระคำของพระเจ้าให้มากยิ่งขึ้น

ครูเคยอ่านเรื่องเด็กผู้ชายที่ยากจนสองคน ที่ได้รับเชิญให้ไปพักอยู่ที่บ้านชานาแห่งหนึ่งในระหว่างโรงเรียนปิดเทอม พอถึงเวลารับประทานอาหารเช้า เด็กทั้งสองแปลกใจมากที่เห็นว่ามิสำหรับอาหารเตรียมไว้ให้แล้ว และยังมีเนื้อที่เขาชอบรับประทานมากอีกด้วย เวลาอาหารเที่ยงภรรยาของชานาผู้ใจดีก็มีอาหารพร้อมกับเนื้อให้เขารับประทานอีก การที่ได้รับประทานเนื้อถึงสองมื้อนั้น ก็มากเกินไปอย่างไม่นึกไม่ฝันอยู่แล้วหนูเดาซิ อาหารมื้อเย็นวันนั้นเขาได้รับประทานอะไร เขาก็มีเนื้อรับประทานอีกพร้อมด้วยของดี ๆ อีกหลายอย่าง นี่ดีเกินไปจนเขาแทบไม่เชื่อเลย

คืนนั้น เมื่อเด็กทั้งสองเข้าไปนอน เด็กคนเล็กพูดขึ้นว่า “นี่ชัย ตอนดึก ๆ นี้ ถ้าเขาจัดสำรับอีกละก็อย่าลืมปลุกฉันด้วยนะ”

การมีอาหารเพียงพอแก่ความต้องการของร่างกายเรานั้น เป็นของดีที่จะทำให้ร่างกายของเราแข็งแรง แต่การมีพระคำของพระเจ้าคือพระคัมภีร์นั้นก็ยิ่งดีกว่านั้นอีก เพราะการมีพระคำของพระเจ้าทำ

ให้นิสัยใจคอที่เปลี่ยนแปลงใหม่ของผู้ที่เชื่อในพระเยซูแล้ว เจริญแข็งแรงขึ้น ผู้เลี้ยงที่ดีของเราทรงเตรียมสำหรับไว้ต่อหน้าเรา ทั้งยังต่อหน้าต่อตาศัตรูของเราอีกด้วย!

ในประเทศปาเลสไตน์ที่ดาวิดอยู่ เมื่อสมัยยังเป็นเด็กเลี้ยงแกะนั้นแกะมีศัตรูมาก มีต้นไม้มิพิษที่แกะจะกินไม่ได้เป็นอันตราย มีงูเหาะแยะซ่อนอยู่ตามรูตามโพรง มีหมี หมาใน เสือดำ และสัตว์ป่าอื่น ๆ อีกหลายชนิด คอยฆ่าแกะที่ไม่มีใครเฝ้าดูแลอยู่เสมอ

แต่ว่าในท่ามกลางอันตรายต่าง ๆ เหล่านี้ มีผู้เลี้ยงที่อ่อนโยนเต็มไปด้วยความเมตตากรุณา คอยเฝ้าดูแลรักษาฝูงแกะของเขาอย่างเอาใจใส่แกะจึงกินหญ้าเขียวสดได้อย่างปลอดภัย

หนูทั้งหลาย เรามีศัตรูร้ายอยู่ตัวหนึ่งเหมือนกัน ที่คอยจ้องจะให้เราทำบาปอยู่เสมอ ศัตรูนั้นคือพญามาร อย่าไปฟังมันนะ ถ้าหนูเป็นคริสเตียนแล้วขอให้จำไว้เสมอว่า หนูมีพระเยซูเจ้าสถิตอยู่ในใจของหนู พระคำของพระเจ้ากล่าวว่า “พระองค์ที่ดำรงอยู่ในท่านทั้งหลายเป็นใหญ่กว่าผู้ที่อยู่ในโลก”

(1 ยอห์น 4:4)

นอกจากพญามาร เรายังมีศัตรูตัวอื่น ๆ อีก อาจมีบางคนไม่ชอบเรา เพราะเรามีชีวิตอยู่เพื่อพระเยซูเจ้า แต่จงจำไว้ว่า ในเวลาที่เรามีความทุกข์ลำบากทั้งหลายเหล่าเหล่านี้ พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมสำหรับไว้ให้เราแล้ว ซึ่งทำให้เราชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง กับสารบบที่พระองค์ได้ทรงจัดไว้ให้เรา

ข้อท่องจำตอนต่อไปบอกว่า ผู้เลี้ยงเฒ่าหิวแกะด้วยน้ำมัน ในตอนเย็นเวลาที่ผู้เลี้ยงนำแกะกลับเข้าคอกซึ่งทั้งผู้เลี้ยงและแกะใช้เป็นที่พักนอนตอนกลางคืนนั้น ผู้เลี้ยงก็ยืนอยู่ตรงประตูคอก และตรวจดูแกะที่เดินเข้าคอกแต่ละวันอย่างถี่ถ้วน ผู้เลี้ยงตรวจดูว่าในหูแกะหรือที่ตัวแกะมีหนามเกี่ยวหรือเปล่า ถ้าแกะมีบาดแผล ผู้เลี้ยงก็เอาน้ำมันมะกอกจากไหใหญ่ที่อยู่ข้างคอก เทใส่ลงไปในเขาสัตว์จนเต็ม แล้วก็ค่อย ๆ เฒ่าหรือรดหัวแกะตัวนั้น นี่ก็เป็นวิธีละมุนละไมอีกวิธีหนึ่งที่ผู้เลี้ยงแสดงความรักและความเอาใจใส่ต่อแกะ เขาารู้ถึงความต้องการของแกะทุกอย่าง

ผู้เลี้ยงที่รักเราคือพระเยซูคริสตเจ้า ก็เช่นเดียวกัน พระองค์ทรงเฝ้าดูแลรักษาเราอย่างเอาใจใส่ แม้ว่าหลายครั้งหลายหนเราอาจมีเรื่องทุกข์ยาก หรือเจ็บไข้ได้ป่วยก็ตาม ขอให้เรจำไว้เสมอว่า พระเยซูสถิตอยู่กับเราเพื่อทรงช่วย ทรงปลอบเรา

ข้อท่องจำของเราวันนี้ก็ยังบอกอีกว่า “ขันน้ำของข้าพระองค์ก็ล้นอยู่” นี่หมายความว่า มีอยู่บ่อย ๆ ที่แกะเป็นไขตัวร้อนจัด ผู้เลี้ยงมีถังน้ำหรือขันน้ำใบใหญ่ เขาจะตักน้ำใส่ไว้ให้เต็ม เมื่อผู้เลี้ยงรู้ว่าแกะตัวใดเป็นไข เขาก็จะเอาแกะตัวนั้นจุ่มหัวลงไปในถังหรือขันน้ำใบใหญ่นั้น เพื่อให้หัวเย็น เมื่อทำอย่างนี้ น้ำก็ล้นออกมา

น้ำมันที่เทลงบนหัวแกะและน้ำที่ล้นออกมาจากขันน้ำ หมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ เช่นเดียวกับทุ่งหญ้าเขียวสดนั้นหมายถึงพระคัมภีร์เมื่อเรารับพระเยซูเจ้าเป็นพระเจ้าผู้ช่วยหรือรอดของเรา

แล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงปลอบเราก็ตัดใจเข้ามาสถิตอยู่ในจิตใจของเรา เมื่อเราวางตัวของเราแก่พระเยซูอย่างเต็มที่แล้ว พระเจ้าก็ทรงให้เราได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เต็มเปี่ยม พระองค์ทรงชโลม เติมเราไว้ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อเราจะได้รับพระผู้เป็นเจ้า เมื่อเราได้รับใช้พระองค์ เราก็จะมีความสุขความยินดีในใจของเราจนเปี่ยมล้น เหมือนกับน้ำที่ล้นออกมาจากขันเวลาผู้เลี้ยงจุ่มหัวแกะลงไปนั้น

ดาวิดได้รับพระผู้เป็นเจ้า และได้รับความสุขความยินดีจากพระองค์

การเล่าเรื่อง

จากหนึ่ง ดาวิดกับโยนาธานทำสัญญาต่อกัน (1 ซามูเอล 20: 14-17) รูปเลข 1,26

หนูจำชื่อเพื่อนที่ดีแสนดีคนหนึ่งของดาวิดได้ไหม เขาชื่ออะโรนาคแล้ว เขาชื่อโยนาธาน เป็นโอรส (ลูกชาย) ของกษัตริย์ซาอูล

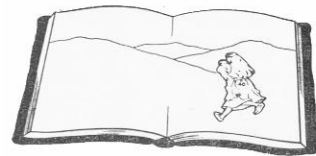
โยนาธานรักดาวิดเหมือนกับรักตัวเอง เขานิยมชมชอบความเก่งกล้าสามารถ ความสุภาพและความถ่อมตัวของดาวิดอย่างยิ่ง แม้ว่าโยนาธานเป็นโอรสแท้ของซาอูล และควรจะได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อจากซาอูลโยนาธานเองก็รู้ว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกดาวิดไว้แล้วให้เป็นกษัตริย์องค์ต่อไปนี้ไม่ได้ทำให้โยนาธานเสียใจเลย โยนาธานช่างเป็นคนที่ไม่เห็นแก่ตัวอะไรอย่างนั้น เขายินดีที่ดาวิดจะได้เป็นกษัตริย์แทนตัวเขาเอง

หนูจำได้ไหมว่า ดาวิดกับโยนาธานสัญญาอะไรกันไว้ เขาทั้งสองสัญญากันว่าจะเมตตาต่อกันตลอดไป และเพื่อให้สัญญานี้มั่นคง โยนาธานได้ถอดเครื่องทรง (เสื้อ) ที่กำลังใส่อยู่ออกให้ดาวิด โยนาธานให้กระบี ธนูและเข็มขัดของเขาแก่ดาวิดด้วย

ต่อมาชายหนุ่มทั้งสองนี้ก็ได้สัญญากันอีกว่า ถ้าคนใดตายในสงครามอีกคนหนึ่งก็จะเลี้ยงดูลูกของคนที่ตายไปแล้ว

จากสอง พี่เลี้ยงทำมะฟีโบเชธตกลงมา (2 ซามูเอล 4:4)

พื้นภาพหลัง ที่กลางแจ้ง รูปเลข 40

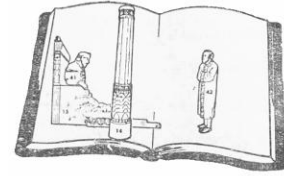
หนูทั้งหลาย อีกหลายปีต่อมา ทั้งซาอูลกับโยนาธานก็ได้ถูกฆ่าตายในสนามรบ

โยนาธานมีลูกชายคนหนึ่งที่มีชื่อแปลก ชื่อ มะฟีโบเชธ ครุสงฆ์ว่าหนูสักกี่คนจะจำชื่อนี้ได้ มะฟีโบเชธมีอายุ 5 ขวบตอนนั้น

เมื่อครอบครัวของโยนาธานทราบข่าวว่า โยนาธานตาย พี่เลี้ยงจึงอุ้มมะฟีโบเชอร์วิ่งหนี ด้วยความตกใจก็เลยปล่อยมือทำให้มะฟีโบเชอร์ตกลงไปด้วยเหตุนี้เอง มะฟีโบเชอร์ผู้นำสงสารต้องกลายเป็นคนง่อยเปลี้ยเสียขาจนตลอดชีวิตของเขา

ฉาถสาม กษัตริย์ดาวิดตรัสถามซิบา (2 ซามูเอล 9: 1-4)

พื้นภาพหลัง ภายในพระราชวัง รูปเลข 14,15,41,42

หนูจำบทเรียนเรื่องดาวิดบทที่หนึ่งได้ไหม ว่าเวลาที่ซามูเอลไปบ้านดาวิดนั้น ดาวิดกำลังเลี้ยงแกะอยู่ในทุ่งนาให้คุณพ่อ ซามูเอลไปเพื่อชโลมลูกชายคนหนึ่งของอิชัย ให้เป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอลองค์ต่อไปอิชัยคิดว่าลูกชายคนโตคงจะได้เป็นกษัตริย์ แต่พระเจ้าทรงเลือกใครล่ะถูกแล้ว พระเจ้าได้ทรงเลือกดาวิดผู้เป็นเด็กหนุ่มเลี้ยงแกะและซามูเอลก็ได้ชโลมให้เป็นกษัตริย์

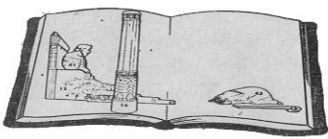
เวลากี่ล่วงไปหลายปี ดาวิดยังไม่ได้เป็นกษัตริย์ พระเจ้าทรงลืมแล้วใช่ไหม ไม่ใช่ พระเจ้าไม่เคยทรงลืมพระสัญญาของพระองค์เลย พระองค์กำลังทรงอบรมดาวิด ทรงช่วยให้เขาเรียนรู้หลายอย่างที่จำเป็นต้องรู้เพื่อจะได้เป็นกษัตริย์ที่ดี และจะได้ไว้วางใจพระเจ้า

หลายปีต่อมา ในที่สุด องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ได้ทรงตั้งดาวิดให้เป็นกษัตริย์ตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ ในเรื่องของเรานั้น เราจะเห็นว่าดาวิดทรงกำลังนั่งอยู่บัลลังก์ (เก้าอี้สำหรับกษัตริย์)

เมื่อดาวิดเป็นกษัตริย์แล้ว พระองค์ไม่ได้ทรงลืมสัญญาที่ได้ให้ไว้ต่อโยนาธานเลย แม้ว่าเวลาผ่านไปหลายปีแล้วก็ตามพระองค์ทรงเรียกข้าราชการคนหนึ่งของซาอูลชื่อซิบาเข้ามาเฝ้า ตรัสถามว่า “เจ้าชื่อซิบาหรือ” ซิบาทูลตอบว่า “ข้าพเจ้าชื่อซิบา” แล้วกษัตริย์จึงตรัสว่า “พงศ์พันธุ์ซาอูลยังมีเหลืออยู่บ้างหรือ เพื่อเราจะแสดงความกรุณาแก่เขาตามที่ได้สาบานไว้ต่อพระเจ้า” ซิบาทูลตอบว่า “ยังมีบุตรชายโยนาธานคนหนึ่งเท่านั้นง่อย” กษัตริย์ถามว่าลูกชายนี้อยู่ที่ไหน แล้วทรงใช้ให้คนไปตามมาหาหนูใหม่ ลูกชายนี้นี้เป็นใคร ถูกแล้ว คือ มะฟีโบเชอร์ที่พี่เลี้ยงได้ทำให้ตกลงมาเมื่ออายุได้เพียง 5 ขวบเท่านั้นเอง ดาวิดคงต้องรู้สึกยินดีเหลือเกิน ในเวลาที่พระองค์ทรงคิดจะเลี้ยงดูลูกชายของเพื่อน

ฉาถสี่ กษัตริย์ดาวิดทรงสนทนากับมะฟีโบเชอร์ (2 ซามูเอล 9:5-11)

พื้นภาพหลัง เหมือนฉาถ 3 รูปเลข 41,14,15,43 A

เมื่อมะฟีโบเชอร์มาถึงพระราชวัง ก็เข้าไปกราบกษัตริย์ดาวิด ดาวิดจึงตรัสว่า “มะฟีโบเชอร์” และมะฟีโบเชอร์กราบทูลว่า “ข้าแต่กษัตริย์ข้าพเจ้าอยู่นี่”

แต่ดาวิดไม่ทรงต้องการให้มะฟีโบเช็ชเป็นผู้รับใช้ พระองค์ตรัสว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเราจะแสดงความกรุณาแก่เจ้า เพราะเห็นแก่โยนาธานบิดาของเจ้า และบรรดาไร่นาของซาอูล อัยกา (ปู่) ของเจ้า เราจะคืนให้แก่เจ้าและจะเลี้ยงเจ้าไว้ที่โต๊ะของเราเสมอ”

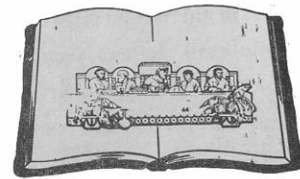
มะฟีโบเช็ชก็กราบทูลว่า “แต่ข้าพเจ้าเป็นเหมือนซากศพสุนัขไม่สมควรที่พระองค์จะทรงทอดพระเนตร (มองดู) เลย”

เห็นไหม หนูทั้งหลาย ดาวิดไม่ได้รับมะฟีโบเช็ชเข้ามาอยู่ในพระราชวัง เพราะมะฟีโบเช็ชเป็นคนดีหรือเป็นคนมีหน้าตาดี หรือเพราะมะฟีโบเช็ชพยายามทำความดีที่สุดเลย แต่พระองค์ทรงรับเอามะฟีโบเช็ชเข้ามาอยู่ในวัง เพราะเห็นแก่โยนาธานผู้เป็นคุณพ่อของมะฟีโบเช็ชต่างหาก มะฟีโบเช็ชผู้นำสงสารเป็นคนพิการช่วยตัวเองไม่ได้ แต่กษัตริย์ดาวิดผู้ยิ่งใหญ่ได้เชิญให้มะฟีโบเช็ชเข้าไปอยู่ในพระราชวังพระองค์และให้รับทานอาหารที่โต๊ะของกษัตริย์ตลอดไป

ฉากหน้า มะฟีโบเช็ชรับทานอาหารที่โต๊ะของกษัตริย์ดาวิด

(2 ซามูเอล 9: 10-13)

พื้นภาพหลัง ภายในพระราชวัง รูปเลข 44

มะฟีโบเช็ชคงต้องมีความสุขอย่างยิ่ง หนูถึงถึงภาพมะฟีโบ

เช็ชได้ใหม่ ตอนที่เขานั่งรับทานอาหารดี ๆ อยู่ที่โต๊ะของกษัตริย์ สนทนากับกษัตริย์ดาวิดและเชื้อพระวงศ์ (คนในครอบครัวของกษัตริย์) ของพระองค์เหมือนเขาได้เป็นสมาชิกคนหนึ่งด้วย

มะฟีโบเช็ชพูดถูกแล้วว่า เขาไม่สมควรจะนั่งรับทานอาหารที่โต๊ะของกษัตริย์ แต่กษัตริย์ดาวิดได้ทรงรับเขาให้เข้ามาอยู่ในพระราชวังของพระองค์ ไม่ใช่เพราะมะฟีโบเช็ชมีความดีอะไร แต่เพราะพระองค์ทรงเห็นแก่โยนาธานผู้เป็นบิดาต่างหาก

เราทั้งหลายก็เหมือนกัน เราไม่สมควรจะเข้าสวรรค์ เพราะเราเป็นคนผิดบาป และคนบาปจะเข้าไปในสวรรค์ไม่ได้เป็นอันขาด แต่พระเยซูเจ้าได้ทรงตายแทนเรา และทรงรับเอาความผิดบาปของเราไว้ที่พระกายของพระองค์เองบนไม้กางเขนแล้ว เมื่อเราได้รับพระเยซูคริสต์เจ้าเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระเจ้าทรงรับเราเข้าไว้เป็นบุตรของพระองค์ และพระองค์ทรงรับเราเพราะทรงเห็นแก่พระเยซูเจ้า แล้วเราก็เป็นลูกของพระเจ้าจริง ๆ

การปิดประชุม

เรื่องนี้ก็วาดภาพสวยงามให้เราเห็นสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อเรา เราเป็นคนผิดบาป ไม่สมควรจะอยู่ในปราสาท (บ้าน) ในสวรรค์เลย แต่เป็นเพราะเห็นแก่พระเยซู พระเจ้าจึงทรงเชิญให้เราไปอยู่ในพระราชวังของพระองค์ไม่ใช่เพราะเรามีความดีอะไร แต่เพราะพระเยซูทรงตายเพื่อเราแล้วต่างหาก พระเจ้าทรงเชิญเราว่า “เชิญมา เชิญมาเถิด ใครผู้ใดที่มีใจปรารถนาก็ให้ผู้นั้นมาเถิด” พระองค์

ทรงเชิญเราให้เข้าอยู่ในพระราชวังของพระองค์ในสวรรค์ตลอดไปเมื่อเราตายจากโลกนี้ไปแล้ว เรา
รับคำเชิญอันประเสริฐสุดนี้ของพระองค์ได้โดยการรับพระเยซูเจ้าให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา
ต่อไปนี้เราจะอธิษฐาน มีเด็กสักกี่คนที่อยากจะพูดว่า หนูทำผิดบาป หนูต้องการพระผู้ช่วยให้รอด หนู
ขอรับพระเยซูเจ้าเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของหนูเดี๋ยวนี้ และขอขอบคุณพระองค์ที่ได้ทรงตายแทนหนู
หนูทั้งหลาย สำหรับที่กล่าวไว้ในข้อท่องจำของเรา เราได้เปรียบเป็นพระคำของพระเจ้าคือพระ
คัมภีร์ มะพีโบเชอร์ได้รับการเลี้ยงอาหารที่โต๊ะของกษัตริย์นั้นใด เราต้องเลี้ยงจิตวิญญาณของเราด้วยพระ
คำของพระเจ้าโดยการอ่านและท่องจำข้อพระคัมภีร์เสมอ ๆ ด้วยนั้นนั่น หลังจากที่เราเป็นคริสเตียนแล้ว
ชีวิตฝ่ายวิญญาณของเราจะเจริญขึ้นได้ก็โดยการรู้จักและเชื่อพระสัญญาของพระเจ้า และทำตามคำตรัส
สั่งของพระองค์ ถ้าเราทำดังนี้ความผิดบาปในชีวิตเราก็จะน้อยลง ๆ แล้ววันหนึ่งเราก็จะได้ไปเฝ้ากษัตริย์
ผู้ทรงสง่าราศีคือพระเจ้าของเรา และได้อยู่ในที่ซึ่งไม่มีความผิดบาปเลย วันนั้นจะเป็นวันอันแสนสุข
ที่เดียวใช่ไหม

บทที่ 6 กษัตริย์ดาวิดทรงอยากสร้างโบสถ์ถวายพระเจ้า

ข้อพระคัมภีร์สำหรับครู สดุดี 23,2 ซามูเอล 7:1-29, 1 พงศาวดาร 22:1-19

ข้อท่องจำ “แน่ที่เดียวที่ความดีและความรักมั่นคงจะติดตามข้าพเจ้าไปตลอดวันคืนชีวิตของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะอยู่ในพระนิเวศของพระเจ้าเป็นนิตย์” (สดุดี 23:6)

เรื่องประกอบที่เราควรรู้

หนูทั้งหลาย วันนี้เราจะเรียนบทสดุดีที่ 23 ข้อสุดท้าย ขอให้เราเล่าข้อท่องจำทั้งหมดที่ได้เรียนมาแล้วพร้อม ๆ กันดีไหม ทุกข้อเพราะและมีความหมายดี ไซ้ไหม ข้อสุดท้ายนี้ก็ยังวิเศษใหญ่ ครูชอบข้อนี้มาก หนูละ

เราได้เรียนหลายอย่างเกี่ยวกับแกะและคนเลี้ยงแกะมาแล้ว ผู้เลี้ยงแกะพาแกะออกไปแต่เช้าตรู่ไปหาที่ที่มีทุ่งหญ้าเขียวสดและที่มึน้ำนึ่งผู้เลี้ยงป้องกันแกะให้พ้นอันตรายจากสัตว์ป่าซึ่งอาจจะมาทำร้ายแกะ แล้วในเวลาค่ำเขาก็นำแกะเข้าคอกผู้เลี้ยงยืนอยู่ที่ประตูคอก คอยตรวจดูแลตามเนื้อตามตัวของแกะ เทนมมันลงบนหัวแกะ และจุ่มหัวแกะลงในน้ำเย็น จนกระทั่งแกะเข้าคอกครบหมดทุกตัวอย่างปลอดภัย

เมื่อทุกสิ่งสงบเงียบ ผู้เลี้ยงจะนึกถึงความดีและความเมตตากรุณาของพระเจ้าที่ทรงมีต่อเขาและฝูงแกะของเขาตลอดวันนั้น เขาคิดถึงบ้านอันสวยงามในสวรรค์ ที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ให้ลูก ๆ ของพระองค์ด้วย

ในสดุดีบทที่ 23 ข้อสุดท้าย เราพบข้อความว่า “ความดีและความรักมั่นคงจะติดตามข้าพเจ้าไปตลอดวันคืนชีวิตของข้าพเจ้า” แน่นอนที่เดียว ความดีและความรักมั่นคงจะติดตามทุกคนที่รู้จักและได้รับพระเยซูเจ้าเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขา ถ้าหนูได้รับพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของหนูแล้ว ข้อนี้ก็หมายถึงหนูด้วย

เราทุกคนรู้ว่าความดีคืออะไร เรายังไม่รู้ว่าความรักมั่นคงคืออะไร ความรักมั่นคงคือความรักที่ไม่เปลี่ยนแปลง เป็นความรักที่พระเจ้าทรงรักเราตลอดไปเป็นนิตย์นิรันดร์ เราได้รับความรักนี้ทั้ง ๆ ที่เราไม่สมควรจะได้รับ พระเจ้าทรงดีและทรงรักเราอะไรอย่างนี้ และพระองค์ได้ทรงสัญญาว่าจะทรงร่วมมือกับเรา ให้เราบังเกิดผลอันดีในทุกสิ่ง แม้ว่าเราจะไม่สามารถเข้าใจได้ว่าจะเป็นได้อย่างไรก็ตาม ขอให้เราเพียงแต่ไว้วางใจในพระคำของพระองค์เท่านั้น เรายังรู้ว่าพระองค์ทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์เสมอ

เอาละเดี๋ยวนี้เราจะเรียนตอนที่ดีที่สุดในหนังสือสคูติบนี้ ตอนที่ท้ายของข้อหกกล่าวถึง สวรรค์ ซึ่งเป็นพระนิเวศ (บ้าน) ขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราได้เคยเรียนมาแล้วว่าเมื่อเราจากโลกนี้ไปแล้ว เราจะได้ไปอยู่ที่นั่นตลอดไปเป็นนิรันดร์ ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ก็บอกอีกครั้งหนึ่งถึงคน โดยเฉพาะที่ได้รับ พระเยซูเจ้าเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขาแล้ว หนูทราบแน่แล้วหรือว่าหนูได้รับพระเยซูเจ้าแล้ว และ พระองค์ทรงสถิตอยู่ในจิตใจของหนู

หนูทั้งหลาย สวรรค์นั้นมิจริง ก่อนที่พระเยซูจะเสด็จเข้ามาในโลกนี้ พระองค์ก็ทรงอยู่ที่นั่นกับ พระเจ้าผู้ทรงเป็นพระบิดาของพระองค์ พระองค์เสด็จเข้ามาในโลกนี้ เพื่อทรงตายไถ่ความผิดบาปของ พวกเราบนไม้กางเขน วันหนึ่งก่อนที่พระองค์จะทรงตาย พระองค์ได้ทรงบอกศิษย์ของพระองค์ว่า พระองค์จะเสด็จกลับไปบ้านในสวรรค์ พระองค์ตรัสว่า “ในนิเวศของพระบิดาเรามีที่อยู่หลายแห่ง เรา ไปจัดแจงที่สำหรับท่านทั้งหลายเพื่อเราอยู่ที่ไหน ท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย”

ในสวรรค์ไม่มีความผิดบาป ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ ไม่มีเวลากลางคืน ไม่มีการร้องไห้ ไม่มี ความตาย มีถนนทองคำ มีปราสาทหลายหลัง แต่ที่ดีที่สุดก็คือ มีพระเยซูเจ้าทรงอยู่ที่นั่น อันที่จริงสวรรค์เป็น ที่ที่มีความสุขเหลือเกิน จนไม่สามารถบรรยายได้ถูก เราไม่สามารถนึกภาพเมืองสวรรค์ออกกว่าน่า อัศจรรย์สักเพียงใด

วันหนึ่งเด็กหญิงเล็ก ๆ คนหนึ่งกำลังเดินไปในป่าช้ากับเพื่อนของเขา เพื่อนถามขึ้นว่า “เธอไม่ กลัวหรือที่มาเดินในป่าช้านี้ล่ะ” เด็กหญิงคนนั้นตอบว่า “ไม่กลัวหรอก บ้านของฉันอยู่ข้างโน้นนี่” สำหรับเด็กที่เป็นคริสเตียนแล้ว สวรรค์คอยอยู่ข้างหน้าความตายเช่นกัน สวรรค์เป็นบ้านที่แท้จริงของ เรา เป็นบ้านถาวรของเขา ถ้าเรามีพระเยซูเจ้าเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราแล้ว เราไม่ต้องกลัวสิ่งใดเลย แม้แต่ความตาย ช่างดีอะไรอย่างนั้นที่รู้ว่า วันหนึ่งเราจะไปอยู่ในพระนิเวศของพระเจ้าตลอดไปเป็น นิรันดร์

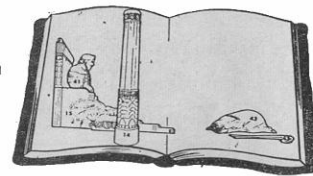
การเล่าเรื่อง

ฉากหนึ่ง กษัตริย์ดาวิดทรงบอก

พระประสงค์ของพระองค์ให้นาธาน

ทราบ (2 ซามูเอล 7:1-3)

พื้นภาพหลัง ภายในพระราชวัง รูปเลข 14,15,41,45

ในบทเรียนก่อน เราได้เรียนแล้วว่า หลังจากที่ดาวิดต้องหลบหนีไปโน่นมานี่อยู่หลายปี ในที่สุดก็ ได้เป็นกษัตริย์จริง ๆ ตามที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ล่วงหน้า

ในบทเรียนของเราวันนี้ เราเห็นดาวิดทรงเป็นกษัตริย์ยิ่งใหญ่ กำลังประทับอยู่ในพระราชวังที่ สวยงามใหญ่โตมาก ทำด้วยไม้สนอย่างดี เนื้อไม้มีกลิ่นหอมมาก

ในเวลาที่ได้ดาวิดประทับอยู่ พระองค์ยังทรงมีความสุขมาก เมื่อนึกถึงเหตุการณ์ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกให้พระองค์เป็นกษัตริย์ และทรงให้อาณาจักรของพระองค์ขยายออกไปกว้างขวาง พระองค์ทรงยินดีเช่นเดียวกัน เพราะทรงทราบว่าประชาชนพากันรักพระองค์

อย่างไรก็ตามมีสิ่งหนึ่งที่ทำให้กษัตริย์ดาวิดทรงเสียพระทัย ในประเทศของพระองค์ยังไม่มีโบสถ์สำหรับนมัสการพระเจ้าเลย กษัตริย์ดาวิดทรงคิดว่า ไม่ถูกแน่ ที่เราจะอยู่ในบ้านใหญ่โตสวยงาม แต่ไม่มีบ้านหรือโบสถ์วิหารสำหรับพระเจ้าเลย

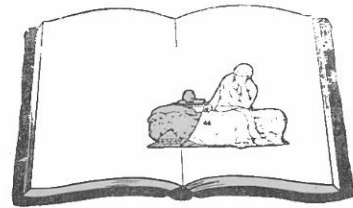
กษัตริย์ดาวิดจึงทรงเรียกผู้พยากรณ์ที่ชื่อนาธานเข้ามาเฝ้า และทรงบอกนาธานว่า พระองค์ทรงไม่สบายพระทัยเลยที่ไม่มีบ้านให้พระเจ้าประทับนาธานรู้ว่า ดาวิดทรงอยากสร้างที่ประทับให้พระเจ้านาธานทูลกษัตริย์ว่า “ขอทำตามพระประสงค์ทุกประการเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่ด้วย

ฉาบทอง พระเจ้าตรัสกับนาธาน(2 ซามูเอล 7:1-16)

พื้นภาพหลัง ฉากภายในบ้านธรรมคา รูปเลข 46

หนูทั้งหลาย พระเจ้าทรงพอพระทัยให้เราทูลถามว่า พระองค์เสียก่อนว่า พระองค์ทรงพระประสงค์ให้เราทำอะไร ก่อนที่เราจะตัดสินใจทำสิ่งนั้นสิ่งนี้เอง เมื่อนาธานทูลดาวิด

ให้ทรงสร้างโบสถ์สำหรับพระเจ้านั้น นาธานไม่ได้ทูลถามพระเจ้าก่อนเลยว่าเป็นพระประสงค์ของพระองค์หรือไม่ แต่ในคืนวันนี้อเอง เมื่อนาธานอยู่บ้าน พระเจ้าตรัสกับท่านว่า “จงไปบอกดาวิดทาสของเราว่า เจ้าจะก่อสร้างวิหารให้เราอาศัยหรือ เราได้ตรัสสักคำหนึ่งหรือว่า ทำไมเจ้าไม่สร้างโบสถ์วิหารด้วยไม้สนให้เรา”

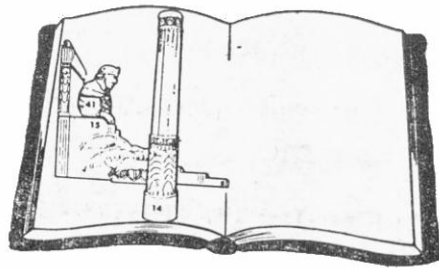

แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับนาธานต่อไป “บัดนี้จงบอกดาวิดทาสของเราว่า พระเยโฮวาห์แห่งพลโยธาทรงตรัสดังนี้ว่า เราได้รับเจ้ามาจากคอกแกะ จากการไปตามแกะ ตั้งเป็นหัวหน้าพวกอิสราเอลพลไพร่ของเรา เจ้าไปแห่งใด เราก็สถิตอยู่ด้วย...เราจะทำให้เจ้ามีชื่อเสียงเสมอชื่อเสียงของผู้ใหญ่โตของโลก อนึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงตรัสแก่เจ้าว่า จะบันดาลให้เจ้ามีพงศ์พันธุ์”

พระเจ้าไม่ได้ทรงมีโครงการที่ให้กษัตริย์ดาวิดทรงสร้างโบสถ์วิหารสำหรับพระองค์ แต่เรื่องนี้จะป็นหน้าที่ของซะโลโมผู้เป็นราชโอรสของดาวิด ผู้ซึ่งจะได้เป็นกษัตริย์ต่อไป เมื่อนาธานให้ทูลดาวิดว่า พระเจ้าจะบันดาลให้ดาวิดมีพงศ์พันธุ์ พระเจ้าทรงหมายความว่าดาวิดจะมีโอรสปกครองต่อจากพระองค์ และโอรสนั้นจะมีโอรสปกครองต่อไปอีก เพราะพระเยซูเจ้าทรงบังเกิดจากนางมาเรียก็มาจากพงศ์พันธุ์ดาวิดนั่นเป็นเหตุที่ว่า ทำไมพระเจ้าจึงตรัสว่า “ราชวงศ์และแผ่นดินของเจ้าจะตั้งมั่นคงอยู่เป็นนิตย์ พระที่นั่งของเจ้าจะดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์” แท้จริงพระเจ้าทรงหมายถึงพระเยซูเจ้าผู้สักวันหนึ่งจะเสด็จกลับมาเป็นกษัตริย์ปกครองโลกนี้ และจะเป็นกษัตริย์ชั่วนิรันดร์

ฉาบทาม กษัตริย์ดาวิดสรรเสริญ

พระเจ้า (2 ซามูเอล 7: 17-29)

พื้นภาพหลัง ภายในพระราชวัง รูปเลข

41,15,14

เมื่อนาธานได้เข้าเฝ้ากษัตริย์ดาวิดและทูลพระองค์ตามพระคำรัสทั้งสี่ที่พระเจ้าได้ตรัส จิตใจของดาวิดก็เปี่ยมล้นไปด้วยความสรรเสริญพระเจ้า ดาวิดได้เข้าไปเฝ้าเฉพาะองค์พระผู้เป็นเจ้าและพูดว่า “ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าคือใคร และพงศ์พันธุ์ (ครอบครัว) ข้าพเจ้าเป็นอย่างไรพระองค์จึงทรงโปรดข้าพเจ้าถึงเพียงนี้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์เจ้า ชื่อนี้ยังเป็นการเล็กน้อยต่อพระเนตรของพระองค์ พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ว่า เชื้องศ์ (ครอบครัว) ข้าพเจ้าจะตั้งสืบช้านาน ข้าแต่พระเยโฮวาห์เจ้า... พระองค์เป็นใหญ่หา มีผู้ใดเสมอไม่... นอกจากพระองค์แล้วพระเจ้าอื่นไม่มี”

ในขณะที่ใจของกษัตริย์ดาวิด เปี่ยมล้นไปด้วยความยินดีนั้นเอง ดาวิดก็ได้อธิษฐานว่า “ข้าแต่พระองค์เจ้า ขอให้พระคำรัสนี้ถึงข้าพเจ้าและวงศ์ของข้าพเจ้า...ขอพระองค์ทรงกระทำตามซึ่งพระองค์ได้ทรงตรัสไว้ในวันเกิด ให้ยกยอพระนามของพระองค์ต่อไปเป็นนิรันดร์..และพงศ์พันธุ์ดาวิดทาสของพระองค์ดำรงมั่นคงอยู่...โอ้พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงโปรดอวยพระพรแก่วงศ์ข้าพเจ้า ให้ยังยืนเฉพาะพระองค์สืบไปเป็นนิรันดร์ ตามที่พระองค์ทรงตรัสไว้แล้ว ขอให้พงศ์พันธุ์ของข้าพเจ้าได้รับพระพรของพระองค์ต่อไปเป็นนิรันดร์”

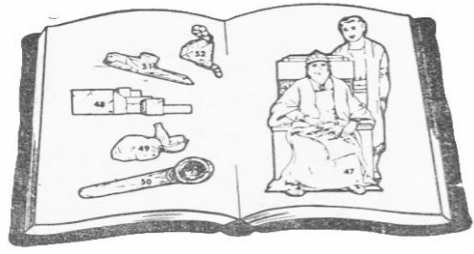
กษัตริย์ดาวิดดีพระทัยเหลือเกิน ที่พระเจ้าได้ตรัสให้ทราบถึงการใหญ่ที่พระเจ้าจะทรงกระทำ พระเจ้าคงจะให้ดาวิดเห็น โดยความเชื่อว่าสักวันหนึ่งพระเยซูจะเสด็จเข้ามาปกครองโลกนี้ ทรงเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย ทรงเป็นพระเจ้าเหนือพระใด ๆ ทั้งสิ้น

ฉาสี่ กษัตริย์ดาวิดทรงรวบรวม

อุปกรณ์ที่จะใช้ในการสร้างโบสถ์

สำหรับพระเจ้า (1 พงศาวดาร 22: 1-19)

พื้นภาพหลัง ที่กลางแจ้ง รูปเลข 43-52

หนุทั้งหลาย แม้ว่าพระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้ดาวิดสร้างโบสถ์สำหรับพระองค์ก็ตาม ดาวิดก็ยังทรงรวบรวมอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่จำเป็นต้องการใช้ในการก่อสร้าง ข้าราชการของดาวิดได้รวบรวมดาบ หอก เหลือง ไม้สนไว้มากมายเมื่อรวบรวมได้มากพอแล้ว กษัตริย์ดาวิดจึงรับสั่งให้ชะโลโมราชโอรสเข้า

มาเฝ้า คาวีตริสแก่ชะโลโมว่า พระองค์มีพระประสงค์จะสร้างพระวิหารของพระเจ้า แต่พระเจ้าตรัสว่า ให้ชะโลโมสร้างแทน

กษัตริย์คาวีตริสว่า “บัดนี้ บุตรชายของเราเอ๋ย ขอพระเยโฮวาห์ทรงโปรดสถิตอยู่กับเจ้า จงเจริญขึ้นและสร้างพระวิหารของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้า เหมือนพระองค์ตรัสถึงเจ้าแล้วนั้น ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เหมือนพระองค์ตรัสถึงเจ้าแล้วนั้น ขอพระเยโฮวาห์ทรงประทานสติปัญญาความรู้ให้เจ้า... เพื่อเจ้าจะได้รักษาพระบัญญัติแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าไว้...จงเป็นคนแข็งแรงและมีใจกล้าหาญ อย่าหวาดหวั่นหรือกลัวเลย...เราได้จัดเตรียมของไว้สำหรับพระวิหารของพระเยโฮวาห์มีทอง เงิน กับทองเหลืองแลเหล็กเหล็กที่จะชั่งได้ เพราะมีบริบูรณ์ไม้และหินเราก็ได้จัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว และเจ้าจะได้เพิ่มเติมเข้าอีก เจ้ามีนายช่างต่าง ๆ และคนชำนาญทำการทุกอย่าง มีทองคำ เงิน ทองเหลือง และเหล็กนับไม่ถ้วน จงลุกขึ้นจัดทำเถิด และขอพระเยโฮวาห์ทรงโปรดสถิตอยู่กับเจ้า”

เมื่อชะโลโมได้เป็นกษัตริย์แล้ว พระองค์ก็ได้ทรงพระวิหารของพระเจ้า เราอ่านในพระคัมภีร์ (1พงศาวดาร 22:5) ว่าพระวิหารนั้น “งามอย่างยิ่ง จะมีชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วนานาประเทศทั้งปวง”

การปิดประชุม

เซโบล่าเป็นเด็กชาวอาฟริกัน วันหนึ่งเขาช่วยคุณพ่อเขาสร้างกระท่อมที่อยู่หลังใหม่ ขณะที่เขากำลังสร้างอยู่นั้น เขาก็นึกถึงโรงเรียนมิชชั่นที่เขาไปเรียนเสมอ ๆ เขาคิดว่า ถ้าเขาอยู่ที่โรงเรียนได้ก็จะดีมากกว่าเสียดีกว่ากระท่อมหลังใหม่ที่เขากำลังช่วยคุณพ่อสร้างอยู่

วิชาพระคัมภีร์เป็นวิชาที่เซโบล่าชอบมากที่สุด ในชั้นเรียนพระคัมภีร์นั้น ครูเล่าเรื่องพระเจ้าให้เด็ก ๆ ฟัง

วันหนึ่งครูเล่าเรื่องแกะน้อยที่หลงหายไปให้เด็ก ๆ ฟัง ครูเล่าว่าผู้เลี้ยงออกไปเที่ยวตามหา เมื่อพบแล้วก็เอาใส่บาแวกกลับบ้าน เซโบลาก็ยกมือขึ้นแล้วพูดว่า “ผมเป็นแกะน้อยที่หลงหายไป พระเยซูตามหาผมด้วยหรือเปล่า” ครูตอบว่า “ตามซิหนู พระเยซูเสด็จมาจากสวรรค์และทรงตามหาพวกเราทุกคน เราทุกคนเป็นเหมือนแกะที่หลงหายไป เราทุกคนทำผิดบาปและหลงหายไปจากพระเจ้า พระเยซูทรงต้องการพาเราไปอยู่บ้านในสวรรค์กับพระเจ้าตลอดไปเป็นนิรันดร์ สักวันหนึ่งพระองค์จะทรงพาเราไป ในการที่พระองค์จะพาเราไปได้นั้น พระองค์ต้องทรงตายบนไม้กางเขนเพื่อไถ่ความบาปของเราคือบาปของหนูและของครู แม้ว่าพระองค์ไม่ได้ทรงทำผิดอะไรเลย”

เซโบลามองตาครูและครูก็มองดูเขา ครูพูดเบา ๆ ว่า “ถ้าหนูอยากไปอยู่บ้านในสวรรค์ที่พระเยซูทรงเตรียมไว้ให้แล้ว หนูต้องรับองค์พระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของหนู”

วันหนึ่ง เซโบล่าไม่สบายมากจนไปโรงเรียนไม่ไหว ครูสอนพระคัมภีร์ไปเยี่ยมเขาที่บ้าน ครูพูดว่า “เซโบล่า หนูไม่สบายมาก ถ้าหนูตายหนูพร้อมแล้วหรือ หนูรับพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของหนูแล้วหรือยัง”

เซโบล่าตอบว่า “ครับ คุณครู เมื่อก่อนผมเป็นแกะน้อยหลงหายแต่พระเจ้าทรงพบผมแล้ว” และเซโบล่ายิ้มอย่างเป็นสุข เขาพุ่งตัวขึ้นเอาข้อศอกข้างหนึ่งทำวงล้อมที่เขากำลังนอนอยู่ แล้วมองดูหลังคาบ้านของครูที่สอนพระคัมภีร์ซึ่งอยู่ไกลออกไป เขาพูดว่า “คุณครูครับ ผมกำลังจะมีบ้านที่ดีกว่าบ้านของคุณครูเสียอีก นายช่างเอกของสวรรค์กำลังสร้างบ้านให้ผมหลังหนึ่ง พระองค์จะเสด็จมารับผมไปอยู่บ้านใหม่ในเร็ว ๆ นี้แหละครับ ผมคอยเกือบไม่ไหวแล้วครับ” เสียงเซโบล่าค่อย ๆ แผ่วลงจนหายไปในขณะที่เขาล้มตัวลงนอนบนเตียงอย่างเดิม นอนนิ่งสงบ เซโบล่าไปแล้วเซโบล่าจากไปอยู่บ้านใหม่ในสวรรค์ที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้ให้เขาแล้ว

หนู ๆ คงจำได้ว่า เมื่อพระเจ้ากำลังเสด็จไปจากโลกนี้นั้น พระองค์ตรัสว่า “ในนิเวศพระบิดาเรามีที่อยู่หลายแห่ง เราไปจัดแจงที่สำหรับท่านทั้งหลาย” หนูอยากมีบ้านในสวรรค์เหมือนเซโบล่าไหม เราไม่รู้ว่าจะเมื่อไรเราจะจากโลกนี้ไป แต่จะมีสักวันหนึ่งที่ทุกคนต้องจากโลกนี้ไป เมื่อหนูจากโลกนี้ไป หนูอยากจะไปอยู่ในที่มีพระเจ้าประทับอยู่ไหม ถ้ายังงั้นหนูต้องรับเอาพระเจ้าเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของหนู ครูทราบว่า ในชั้นนี้ยังมีเด็กบางคนที่ไม่เคยรับพระเจ้าเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของตนเองเลย แต่เขาก็อยากรับพระองค์ในวันนี้ เขารู้ว่าเขาได้ทำผิดบาป และเขาอยากรับพระเจ้าผู้ได้ทรงตายบนไม้กางเขนเพื่อรับเอาความผิดบาปของเขาไป

ขอให้หนู ๆ ที่ยังไม่เคยรับพระเยซูมาก่อนเลย อธิษฐานตามครูอย่างนี้นะ “ข้าแต่พระเจ้าเจ้า หนูได้ทำผิดไป หนูรู้ว่า หนูไปสวรรค์ไม่ได้ เพราะความบาปนั้น เมื่อหนูไปจากโลกนี้ หนูอยากไปอยู่ในสวรรค์หนูขอรับพระเจ้าเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของหนูเองเดี๋ยวนี้” ถ้าหนูอธิษฐานเช่นนี้แล้ว หนูอยากจะยืนขึ้นบอกให้ทุกคนรู้ใหม่ว่า หนูได้รับพระเจ้าเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของหนูแล้ว

ข้อท่องจำเพิ่มเติมที่แนะนำให้

1. “เราเป็นประชาชนของพระองค์ เป็นแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์” (สดุดี 100:3)
2. “แกะย่อมฟังเสียงของท่าน ท่านเรียกแกะของท่านตามชื่อ และนำออกไป” (ยอห์น 10:3)
3. “เราทั้งหลายได้หลงทางไปเสียแล้ว เช่นเดียวกับแกะ เราต่างคนก็หันไปตามทางของตนเอง และพระเยโฮวาห์ทรงให้บาปผิดทั้งหมดของพวกเราตกอยู่กับเขาผู้นั้น” (อิสยาห์ 53:6)
4. “แกะอื่นซึ่งมิได้เป็นของคอกนี้เราก็มีอยู่ แกะเหล่านั้นเราต้องพามาด้วย และแกะนั้นจะฟังเสียงของเราแล้วจะมีฝูงเดียว และมีผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว” (ยอห์น 10:16)
5. “เมื่อต้อนแกะของท่านออกไปหมดแล้วก็เดินนำหน้า และแกะก็ตามท่านไป เพราะรู้จักเสียงของท่าน” (ยอห์น 10:4)
6. “พระองค์จะทรงเลี้ยงฝูงแกะของพระองค์ผู้เลี้ยงแกะ พระองค์จะทรงอุ้มลูกแกะไว้ในพระพาหุ (อ้อมแขน) และกอดไว้ในพระทรง (หน้าอก)” (อิสยาห์ 40:11)

จะนำวิญญานมาถึงพระคริสต์ได้อย่างไร

1. อธิบายให้เขาเห็นว่าเขา **ต้องการ** ความรอด “เหตุว่าคนทั้งปวงได้ทำผิดทุกคนและขาดการถวายเกียรติยศแก่พระเจ้า โรม 3:23
2. อธิบายให้เขาเห็น **ทาง** แห่งความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า ซึ่งประทานให้โดยไม่ได้คิดมูลค่าใด ๆ “ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้น ก็รอดโดยพระคุณ เพราะความเชื่อ และมีใช้ตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้” เอเฟซัส 2:8
3. ชวนนำเขาให้ **ยอมรับ** ความรอด “แต่ว่าคนทั้งหลายที่ได้ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงโปรดให้มีอำนาจที่จะเป็นบุตรของพระเจ้าได้ คือคนทั้งหลายที่ได้วางใจพระนามของพระองค์” ยอห์น 1:12
4. ชี้แจงให้เขาทราบว่าเดี๋ยวนี้เขา **ได้รับ** ความรอด แล้ว “ผู้ที่วางใจในพระบุตร มี ชีวิตนิรันดร์” ยอห์น 3:36 “เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายจงเข้าใจเถิดว่า โดยพระองค์นั้นแหละการยกความผิดจึงได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลาย และโดยพระองค์นั้น **ทุกคน** ที่เชื่อจะพ้นโทษได้ **ทุกอย่าง**” กิจการ 13:38, 39
5. ให้เขาสัญญาว่าจะยอม **รับ** พระองค์ต่อหน้าคนทั่วไป “ทุกคนที่จะรับเราต่อหน้ามนุษย์ เรา จะรับผู้นั้นเฉพาะพระพักตร์พระบิดาของเราผู้อยู่ในสวรรค์” มัทธิว 10:32
6. ชวนนำให้เขายอม **ถวาย** ตัวเพื่องานของพระคริสต์ “ท่านทั้งหลายไม่ใช่เจ้าของกาย ด้วยว่าได้ทรงไถ่ท่านทั้งหลายแล้วตามราคา เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงถวายเกียรติยศแก่พระเจ้าด้วยร่างกายของท่าน” 1 โครินธ์ 6:19,20

ทรงยอมตายเพื่อแกะของพระองค์

ทรง ยอม ตายเพื่อ แกะ ของพระ องค์ ทรง ยอม สิ้นพระ ชนม์เพื่อ ทุก-คน พระ-

เย-ซู ผู้ เลี้ยง ทรง ระวัง ถึง ชั้น ทรงได้ ขาปชั้นเมื่อ ได้ สิ้น ชี-วัน

Copyright 1937 by Harry O. Clarke

เราทั้งหลายเหมือนแกะหลงทางไป

เรา ทั้ง หลายเหมือน แกะ หลง ทาง ไป เรา ทั้ง หลายเหมือนแกะ หลง ทาง ไป

เรา ต่าง คน พา กับ เข้า ไป ทาง ของ ตน เราต่าง คน พา กับ เข้า ไป

ทาง ของ ตนแต่ พระเจ้า ทรง ให้ บาป ผิด ทั้ง ล้วน ของเรา ตก อยู่กับองค์พระเยซู

COPYRIGHT 1943 BY RUTH P. OVERHOLTZER

พิมพ์ที่ ร.พ. เจริญธรรม 160 เสาชิงช้า พระนคร นายรวล รุ่งเรืองธรรม

ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา 2507 โทร. 29242